د افغان ننګ ویب پاڼه
خپلواکه، ناپیېلې، ټولنیزه او فرهنګي خپرونه

وروستی فصل

لنډې کیسې

لنډې کیسې

www.sikaraam.com

لیکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ المریز

د کتاب ځانګړتیاوې:

د لیکي نوم: وروستی فصل
لیکوال: ګل رحمن رحماني
مبایل : ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
برېښنالیک : mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: ګ، رحماني
ډیزاین: صادق الله صادق
خپرندوی: ګودر خپرندویه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انټرنیټ خپروونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي دی

www.sikaraam.com

بسم الله الرحمن الرحیم

www.sikaraam.com

ډالۍ

د پښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته !

رحماني

ليکلړ

گڼه	سرليک	مخګڼه
١	خپلې خبرې الف	
٢	دولسمشراند يښنې	
٣	وه دتوروغروشپونکيه	
٤	مزدوري	
٥	وه شينوارې ماما	
٦	غوګو	
٧	سپين دېوالونه	
٨	دسيندناوې	
٩	دځنګل ماران	
١٠	عبدل کاکا	
١١	بې وطنه	
١٢	شهزاده	
١٣	وروستی فصل	
١٤	زنداني	
١٥	کتيبه ليکونکی	
١٦	دزخم نښه	
١٧	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
١٨	له ويني ترمينې	
١٩	وړانګه اونکريزې	
٢٠	دهديرې شپه	
٢٠	په وينو لمدې تابلوګانې	
٢١	په اوښکو لمدې تابلوګانې	
٢٢	وړانګه اونکريزې	
٢٣	دهديرې شپه	
٢٤	د وروستي فصل يوڅوپاڼې...	

خپلې خبرې

درنو لوستونکو !زه نه غواړم په خبروکې خبرې راوباسم او په کيسو کې کيسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې يې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلې لنډې کيسې زما لومړی هغه دي ددغه کيسو سوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پيدا کړې وې او دځينو دليکلو ناکامه هڅه مې هم کړې وه خو کله چې پوهنتون ته راغلم نو دکيسې له لوستلو وروسته مې وليکلې اوتاسې ته يې وړاندې کوم زه دانه وايم چې په تول پوره کيسې مې ليکلې خولږترلږه دداستاني ادب ديوه مينه وال دډالۍ په توګه يې قبولې کړئ او بيا مشورې راکړئ چې تردې ښې کيسې وليکم.

داهم بايدووايم چې دغه شل کيسې مې دراډيو اونتې له لارې تر اوريدونکو او لوستونکو هم رسولې دي او اوس خوشحاله يم چې په کتابې بڼه يې هم دررسوم.

په تلوتلوکې دګودرخپروندېې ټولنې له درانه مشراوملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صيب قدرت الله تائب نه چې دوروپه ځپرراته ګران دی مننه کوم چې زمادغه کتاب هم زمادنوورکتابونو په ځپرتاسې ته درسوي اوتل يې ليکلوته هڅولی يم ، له زلمي کمپوزراوکشرليکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپوټري چارې اوپوښتنې يې په خپلو هنرمندوګوتوجوړه کړه له درانه مجيب الرحمن احساس نه چې دغه کيسې يې يوځل بياولوستې اوڅه يې وربانددې وليکل له تاسې درنومننه چې زمادوروستي فصل پاڼې اوړوی.

ګل رحمن رحماني

جلال اباد ، دصفاراډيو دخپرومديريت

۱۳۸۸دکب اوومه

د ولسمشراندیښنې

د گل خانې ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخوانې شان شوکت ولاړه وه نرۍ شما ل لگېده او مرغانو شورماشورجوړکړی وو ،توتکۍ به نږدې راغلې خو چې کله به یې د ماڼۍ په رنگینو پردو او ښېښنو سترگې ولگېدې ببړته به د شنه اسما ن په لوروالوتې او د نورو توتکیتو په سیل کې به ورگډې شوې د سهار لمر هم د وربخو په جا ل کې راگیر وو او رڼایې پیکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په یوه اوږده دهلېز کې یې د سرو قالینو لپاسه قدم واهه د ماڼۍ له کړکیو یې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم دومره اندیښنې نه وې راټولې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن یې ولې فکرونو گډاووډ دي او د اندیښنو سېلاب په مخه کړی دی د تالار یوې لویې کړکۍ ته ورغی غوښتل یې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکیو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاسونه ولړزېدل او څو قدمه شاته شو په ځیرځیرېې توتکیو ته وکتل او په تندي کې یې د قهر گونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس توتکۍ هم راته غوصه دي ما اخرله دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بیا غلی شو

هـــو...

خی دوی ولې دلته ځا لې نه جوړو ي پخوا خوبه د دې ما ڼۍ هره برخه او چت د دوی لـه ځا لـو ډک وو خـو اوس یـوه توتکۍ هم دلته ځاله نه جوړوي ما اخرددوی سره څه کړي؟

خپلـــه قـــره قلـــي يـــې پـــه لاس کـــې وا خيـــسته يـــوه مـــلازم تـــه يـــې ورغږکـــړ بچیم اینجه بیا....

وړانـــدې ولاړمـــلازم پـــه لړزېـــدلو قدمونودولسمـــشرمخکې ســـلا مـــي وولـــه ولسمشرپه خندنۍ لهجه ورته وویل

دا توتکۍ اوس ولې دلته ځا لې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته یې وکتل او زیاته یې کړه

صیب.. صیب ...موږخو هېڅ نه دي ورته ویلي

ولسمشرغوصه شونوبیا ولې نه راځي زرکه ځواب راکړه

ملازم سرښکته واچولو اوزیاته یې کړه

ص.ص..ص...صیب......

د گلخانې د سا تونکو مشروایې چې د ما ڼۍ رنگ خرابوي دا خل موورته معماران له اروپانه راوستي وو ډېره قیمته یې رنگ کړې روپۍ یې تر اوسه پاتې دي.....

د ولسمـشرغوصه سړه شوه پـه تـالارکې وړانـدې روان شو او همغسې پـه فکرونو کې ډوب وو ،پـه کړکیـو کې ایښې گلدانونه یې یو یو له نظره تېرکړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوټیو یې له ده نـه د لمر خاتـه خواتـه مخونـه اړولي وو.

ولسمشریوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې دځان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشرغوټۍ لاندې وغورځوله اویوځل بیاله ځان سره په خبروشو. اوهو...اوس غوټۍ هم دتوتکیوپه څېر له ماخفه دي مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هواکې توتکی په دایروي کړیوکې داسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنګل یې دکړکۍ په څنډه کېښوده یوځل بیاد فکرونو په سیند لاهو شو دخپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شومتوب کې یې ددغه ماڼۍ په اړه ده ته په نقلونوکې کړې وې په خیالونوکې ډېر وړاندې لاړو وریادشول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلارسره دنوي کال په جشن کې دې ماڼۍ ته راغلی وو هغه وخت دغه ماڼۍ ټوله توتکیو اودنوروړنګارنګ مرغانو شورماشوپه سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو دپاچا په مخ هم دخوښیو څپې خورې وې دده پلارچې دپاچا نږدې ملګری وو دی پاچا ته وروست ده دپاچا چالاسونه ښکل کړل دپا چالاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې ورباندې ګرمې شوې پاچا هم دی بې سارې ښکل کړ دده پلار پاچا ته ددوی دباغچې له ګلونو جوړه کړې غاړکۍ وروا چوله هغه وخت ټوله ماڼۍ دولس له مشرانواوښاریا نو ډکه وه له کلو نه هم خلک راغلي وو، دی چې راته هېچا هم تالا شي نه کړه ماڼۍ پیره دارانو هرچا ته د ګلو نو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په ځمکه ایښې وې اوخلکوته یې غاړې ورکولې اتڼونه روان وو اودماڼۍ په مینځ کې په پاچادګلونو باران جوړ وو، هره خوادګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې اودپسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې دپاچا تخت اوشاو خوا به دګلونو په ګېډیوکې پټه وه اوسندرغاړودخوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې دپسرلي اووطن په اړه وې خو خلکو په بار بارله سندرغاړو غوښتل چې دپاچا په اړه سندرې ووایي ولسمشرچې په خیا ل کې تردې ځایه راورسېده ټکا ن یې وخوړ لاندې یې وکتل.

دښارنږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښارمایوسوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه څوسوالګرو ماشومانو لارویانو ته دسوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی ترلاس نیولی وو اوهرڅوک به چې په مخه ورغلل دسوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه وروا چوله او څوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو اوماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خوپه دې وخت کې یوخړ رنګه فوځي موټر راښکاره شو بوډا یې د هارنډ له اوازه وډارشو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خوموټرېې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره دسړک وړاندې غاړې ته پړمخې ولوېد ه.

ولسمشرخپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخوړاوبېرته شاته شو دکړکۍ سره پرده یې کش کړه سرېې په دواړولاسونو ونیوه چې له شانه چاورباندې غږکړ

جلالتماب !وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظا رکوي

ولسمشرخپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه اودیوې ډلې ترمخ د غونډو دتالار په خوا روان شو خوقدمونه یې یوهم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال اباد ښار

وه دتوروغرو شپونکیه!

د ژمي په يوه ساړه مازديګرمو ټول دکلي دجومات په برنډه پيتاوي ته ناست وو وړواولويانو ټولوله ځانونو ګرم پټوګا ن تاووکړي وو اوګرمې کورتۍ يې په تن وې لمردنوروورځوپه خلاف خوراتود وو خوغرونه اودرې له واوروداسې ډکې وې چې يوازې کرېږې ورېږې لارې اودوړاندې کروندوويالې اولښتي دښامارانوپه څېرتورما لومېدل دجومات په برنډه دکليوالوشورزوږترنږدې کورونو ښه رسيده له ټولوبامونوخړدودونه اوچتېدل اوله دود کشو شنې لوخوړې تاوېدې دباغونواوکروندوپه لغړو ونوکې دکارغانواوازونه اوچتېدل په برنډه ناست کليوال هرڅوک په خپلوکې لګياوو چاقطارچادولس بچي کول وړاندې څوسپين ږيرودڅارويوپه ناروغۍ خبرې کولې خوکله چې به دملاصاحب دراتلوغږشوټول ناست کليوال به داسې غلي شول لکه دمرغانو په سيل چې باښه ورګډشي خودملاصاحب په ځای به چې بل څوک له جوماته راووتل بيابه هم هغه شورماشورجوړشو ګلاب اکابيادډي هرڅه نه بې پرواخپل فکرونه کول ښی لاس يې په تندي دچترۍ په څېرنيولی ووااوسترګې يې د مخامخ غره لوړو څنډوته نيولې وې چې سيليويې له سره وا ورې الوزولې اولمرته دهنداري په څېرځلا دهرچاسترګوته رسېده يوازې لوړکمرونه غرني ونې اودبوټوسرونه له واوروراوتلي ښکارېدل ګلاب اکا هم ښايي دنوروما لدارو کليوالوپه څېردې ته خفه وو چې څه وخت به له غرونو او غونډيو واورې والوزي اودهغه دوږومېږواووزورمه به د څرلپاره ووزي ګلاب اکا همداسې په فکرونوکې ډوب وو چې نا څاپه يې په برنډه ناستوکسانو ته سترګي ورواړولې اوپه لوړاوازيې وويل هاغه وګورئ!

هغه...ليونی لکه چې کوم نابلده دی... هلئ ټولو وازې خولې دګلاب ا کا خواته په حيرانۍ وکتل هغه له ځايه اوچت شو اوګوته يې دا شارې په دود دمخامخ اوچت غره سرته ونيوه

هغه په واوروکې بند بنياد م درته يادوم دمخامخ غره په سريوانسان چې په سيوري کې دما شوم په څېرښکارېده په واوروکې ترګونډوپورې پټ وو اوپرلپسې تنديکونه يې خوړل.

ګلاب اکا يودوه قدمه وړاندې واخيستل اوبياپه خبروشو

هلکا نوکوم نابلده مسافردی زمونږکوم کليوال کله هم په دې وژونکې لاره نه راځي که يې پښه خطا شوه کندوته لوېږي اويابه هم سيندته اوکه دانه وي نوکوم برف کوچ ضرور پرې را ځي دې اجل نيولي ته زمونږاوازهم نه ورسيږي تاسې درې څلورکسه په منډه ورشی که موبچ کړلوی ثواب به موګټلی وي هلئ بيړه وکړئ

څلورکسا ن چې لو يې موزې يې لرلې پټوګا ن له ځانه تاو کړل اوپه منډه دغره په لور روان شول.

دما ښا م له جمعې وروسته ټول کليوال په جومات کې دتبۍ په سرراغونډ وو اوهغه پنځلس کلن هلک ته يې کتل کوم چې يخ کرخت کړی وو دخبروتوان يې نه درلود خوهرچاته يې حيران حيران کتل لکه چې کوم خوب ګوري ګلاب اکا پرلپسې چاپي کولو د ګرموشيدواوچايوغوړيونه يې ورکول کليوا ل چې د نااشنا هلک له خبروکولونا هيلي شول ټول خپلوکورونوته ولاړل په ټول کلي کې د دغي نااشنا هلک دراتلوکيسه خوره شوه.

په جومات کې یوا ځې ګلاب اکا او ملاصا حب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تیارې مخ په خورېدو وې چې د جومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي را بهر کړ او په خبرو راغی

هغه خپل نوم اسلم وښود دیوې غرنۍ سیمې او سېدونکی ووویل چې یوه اوني وړاندې یې مورمړه شوې ژوند یې په کورکې تریخ ؤ د موریوزوی ؤ خو د مور له مرګ وروسته یې پلار او میرې مور د کور خوشي کولو ته یې مجبور کړ.

اسلم چې په ښه اوبد پو هېد لی ؤ پلار یې شپني پرې پیل کړې وه دخپلې رمې ترځنګ به یې د نورو خلکو مېږې اووزې هم په بیه ورته څرولې خو کله چې د هغه پلار خپله رمه خرڅه کړه او څوورځې پس د اسلم ناروغې مور د هغه د پلار تر وهلو لاندې ساه ورکړه نو د کوچني اسلم پاتې کېدل یې هم په کور کې بې ضرورته وبلل نو ځکه یې تېره شپه په سړو کې له کوره وشړلو

* * *

دادکلونوپخوا خبره ده او اوس دکلي په پخوا نیو کېسو کې را ځي اسلم په دوو ورځو کې روغ رمټ شو ډېر ساده او نېک هلک ؤ حتی د خپل کلي او څو غرونو پرته یې بل ځای هم نوو لیدلی هغه نوردتل لپاره زمونږ دکلي شو دژمي په موسم کې به یې د جومات خادمي کوله او په نورو موسمونو کې به یې په پورې درو اوغرونو کې دکلي رمه څروله ډېروبه له مینې اسلمی هم ورته ویل، په کلي کې کورپه کوربلد ؤ او چا هم سترتري نه کولو ګلاب اکا بیا هغه څوک ؤ چې تر ټولو په اسلم زیات مهربان ؤ

دژمي په موسمونو کې به چې کله کلیوال دجومات په برنډه راټول شول نو اسلم ته به یې کلونه وړاندې د هغه دراتلو کېسه کوله چې څه ډول یوه ورځ د پورې غره په څنډه دوی لیدلی وو.

هغه څوځلې خپل کلي ته هم لاړ خو د هغه د پلار د کور څه پته نه وه دیوه خوړ په غاړه د دوی دکور یوازې دېوال ولاړ وو نور هر څه سیلاب وړي وو ،په کرونده او یا په غره کې به چې اسلم هرچا ته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ او سندرې به یې پرې غږولې کله به چې دکلي په پورې غرونو کې او یا د شنو خوړونو په غاړه د اسلمي د شپیلۍ اواز او چت شو نو هرچا به ورته یوه شېبه غوږ نیوه او د هغه توره لمر سېزلې څېره به یې په خیال کې وروګرځېده.

دکلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بیا نو نه چا د کو مې مېږې یا وزې د ورکېدو خبره اورېد او نه هم کوم کرونده ګر زمونږ دکلي له لوېې رمې نه دکلي سپین ږیروته شکایت وکړ.

اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې د ډېرش کلن ځوان دی ډېر کم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږ دکلي شاوخوا نورو کلوکې هم په شپونکي مشهوردی.

دده له برکته په تېرو پنځلسو ،شپاړسو کلنو کې د هرکلیوال له پنځو شپږو مېږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی یې په یوه سرپه غرونو او رغونو کې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کار داکړی چې هغه ته د ټولو کلیوالو په مشوره په واده پسې ګرځي ترڅو دده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي او کورې ودان کړي هغه وایي چې اسلمی په دوې حق لري چې د خپل بچي په څېر واده ورته وکړي.

* * *

داوړي په یوه ټکنده غرمه دکلي کروند ګرد ګلاب اکا د کروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډ وو ټولو په لوړغږ خبرې کولې او د ټوکو ټکا لو غږونه ان تر کلي رسېدل ګلاب اکا د پورې غره په لور کتل او د ډوډۍ لپاره یې د اسلمي دراتلو انتظا رکاوه خو په وړاندې غرونو کې د الوتکو پروازونه او ډزا و ډوزیې فکر خراب کړی وو کله به یې په کوم کلیوال غږ کړ

والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زیا ن ونه رسېږي خو هرچا به په خندا ځواب ورکړې

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه یې کوي په دې ورځ ترمازدیګره کروندو ته رانغی مانښام تیاره په خوربدووه خو د رمې او شپونکې څه درک نه وو ځو کلیوال غره ته پسې ورغلل نږدې نیمه شپه یې دیوې ژورې کندې ترڅنګ د سپوږمۍ رڼا ته یو ټپي ټپي لمرسبزلی جسد پیدا کړشاو خوا مېږواووزو شوراو زوږ جوړ کړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پو هنتو ن ووا یي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه وو چې دکورکارونه دې ترسره کړي او ترټولو مهمه داوه چې هغوی ته روزي وګټي خو جا ن محمد دخپلو همزولو او ټولګیوالو سیالۍ نیولی وو او بیاله لیسې نه هم دویم نمره فارغ شو پلا رته یې وویل چې کشر ورورخان محمد یې دومره دی چې ستاسره ځمکه کاله کړی شي بس نونوریې دراګرځولو څوک نه وو دکانکورله پایلو اعلا نېدو وروسته څرګنده شوه چې د کابل پوهنتون دانجینرۍ پوهنځي ته دمحصلینو په اصطلاح په جګوسترګوبریالی شوی دی.

زده کړه یې دیوعالم اقتصا دي ستونزوسره پیل کړه دکورنۍ یې دومره توان نه وو چې ده ته هغسې دلګښت پیسې ورکړي چې د یوه محصل لپاره لازمې وي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي اودمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجینرۍ پوهنځي دیوه محصل لپاره دا هم ډېره بده وي چې کمپیوټرونه لري خو جا ن محمد په څلورم ټولګي ګې هم کمپیوټرنه درلود اودملګرو له کمپیوټرنه یې استفاده کوله دا هرڅه له مجبوریتو نو سره یو ځا ی تېرېدل دپنځم ټولګي په لومړي سمسټرکې چې ټولې پایلې اعلا ن شوې نوا نجینرجا ن محمد په کې لومړی اوورا نګه په کې دویم نمره وه ورا نګې به ښا یي پیسې اوواسطې او یا هم ښایست درې وا ړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجا ن محمد په باب داسې کومې خبرې کول ګنا ه وه هغه هرڅه په خپل لیاقت ترلاسه کړي وو خوله وړانګې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نو په ټوکه به یې وپوښتل نو په ټوکه به یې زیاته کړه

دد هقا ن زوی او انجینري ! له خدای مې جارکړې یوه پیسه یې په جیب کې نشته او بیا اول نمره ګي کوي په اوسنۍ زمانه کې یوازې عقل او لیاقت هم په دردنه خوري خونورو ټولګیوالو او یا هم دوړانګې ملګرو چې د جان محمد لیاقت ورته معلوم ووډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تویولې

***

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمد پا م شو پیسې ورسر ه خلاصې شوې اودنوو چپټرونو لپاره یوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختي بیا دنورو جمعو په څېرد څلورلارې په خوا په خپل ًپټو کې نغښتی روان شو په څلورلارې کې ګڼ مزدوران ولاړو هرچا دهغه کس په خواکتل چې دکوم ما لدارګوما ن پرې کېد ه ګڼه ګوڼه دومره زیاته وه چې دودرېدو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړی سرکې ډېرو مزدورانو دانجینرجا ن محمد په خوا کتل فکرېې کاوه چې کوم مزدوریې په کاردی خو کله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودرېده ټولو سترګې ترې واړولې یوه سپین ږیري خپل ملګري ته خوله جینګه کړه او بیا یې په سترګوکې جا ن محمد ته اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ... ! کواره یې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حیران ولاړوو په موټرونو کې خلک راتلل او مزدوران یې له ځا ن سره بېول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمدلا همغسې ولاړ وو یوه اوبله پښه یې تکیه کوله نور یې زړه تنګ شو څو قدمه وړاندې لاړ د سړک غاړې ته ودرېد څو دقیقې نه وې تېرې چې یو ه توره

کورلا و دربېده یو کس چې لوړه تنه او غټ وجود یې وو ورنه راکوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته ا چو لې وه او له رنګه یې معلو مېد ه چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږ کړ
الکه مزدوري کوې ؟
جا ن محمد وروړاندې شو
هو نو څه د سیل لپاره ولاړیم
نو رنو بې له دې چې څه ورته ووا یي په موټر کې شاته سپور شو په لارو یې ورته وویل چې د کور د برنډې ډ کول غواړي دیو ې و رځې کار د ی
د جان محمد زړه ډاډه شو چې دومره سخت کار نه دی.
سړي په تلفون کې له چا سره خبرې کولې او لس شل دقیقې وروسته یې موټر د پا خه سړک په سر یوه ښکلي کا نکرېټي کـور مخ تـه و دربـېده د مـوټر لـه هارنـړ سـره دروازه خلاصـه شـوه پـه انګړ کـې لـه ګوبرنډو او سـمنټي برنډو او شنو و سپنیزو پنجرو نه تېر شول د رنګارنګ ګلونو ښکلې وړمه خوره وه جان محمد د کوټو نقشو ته حیران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړ ولو
صیب دا نقشه دې له کومه کړې ؟
سړی لږ غوصه شو ورته و یې کتل
وروره څه دا انجینر غوندې یو ښتنې کوې خپل کار کوه مـوږ دومـره وخت نـه لرو جا ن محمد یو څه مایو سه شو هسې ماویل په ډېر کم مصرف او کمه ځمکه کې جوړه شوې د سړي شونډې وغوړېدې
دامې لورجا نې اچولې او د هغې ابجاد دی
وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې ننوتل د دریو څلورو کوټو مخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېد لې وې او ډول ډول ګلونو د سهار هوا ښکلې کړې وه د برنډې پـه یـوه برخه پنجرې لګېدلې وې او یـوه برخه یې ژورې کندې ته ورته وه
سړي جا ن محمد ته وکتل
ځوانه !له هاغه خاورو او شګو د برنډې دغه ژور ځای په لاسي کړاچۍ ډک کړه او دغه...
لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل
پلار جانه د موټر کیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځو سړي و خندل او ځواب یې ورکړ
ښه لورجا نې د مېلمستون ا نګر ته راشه
جان محمد د کار جا مې اغوستې وې چې د مېلمستون دروازه خلاصه شوه یو ه نجلۍ چې سا لو یې په اوږو کې پروت وو رانتو ته سړي پرې غږ کړ
وړا نګې لورې په دغه مزدو رپسې تللې وم ماویل دا برنډه بده ښکاري
دوړانګې د نوم په اورېدو د جا ن محمد زړ ه ټکان وکړ چې راو یې کتل د دواړو خو لې وازې پاتې شوې خوجان محمد زر ښکته وکتل وړانګه یې پلار ته ورنږدې شوه پلار جانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره ! ! !
۱۳۸۸ د لیکمرغه لوی اختر دویمه ورځ

وه شینواري ماما!

په لومړیودوه دریوورځوکې دومره تنګ وم چې دشپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لګېده اونه مې یارا ن دخپلې خو ښې وو ،موږ درې واړه دتا شکند ښار په زړه کې دخورشید په نامه لویه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه یې دبهرنیو محصلینو لپاره وه او د لوست لپاره یې هر ډول اسا نتیاوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې دنړۍ له ګڼو هېوادونو په سلګونو محصلین داسلامیاتو اقتصاد او ادبیا تو دزده کړې لپاره دتا شکند په خواراتلل له افغانستانه زه اوزما ملګری شاه محمد یوازې تللي وو او هلته موپه نه زړه زده کړه پیل کړه له شوورځوورو سته مو خپل یوبل هېوادوا ل سید ګلاب هم پیدا کړهغه ډېرپخوا راغلی وواوله قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ دازبکا نوغوندې ښکارېده ماهم هغه وخت وپېژنده چې کله یې په یوه غونډه کې خپل کارت ددروازې سا تونکي ته ښکاره کړاوما یې په کارت کې نوم ولیده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې وپوښتل چې افغا ن یې ؟نو په خوږه شینواري لهجه یې ځان رامعرفي کړ او د لین په سرراغاړې وت فکرمې وکړچې له مانه دې زیات زما په لیدو خوښ شوی دواړه په غونډه کې یوځای کښناستو دافغا نستا ن اوخپلو درسونو په اړه مو سره خبرې وکړې وروسته له دې ورسره ملګری شوم دریوواړو په یوه کوټه کې ژوند کاوه اودتا شکند له ښکلو منظرو مو خوند اخیسته هغه بلدووا وهره خوابه یې ګرځولو موږ به ورته یوازې شینواري صیب وایه چې ښه ورسره اشنا شوونوم یې شینواري ماماشو هغه هم په دې چې یوه ورځ مودیوه افغاني سندرغاړې سندره اورېده چې ویل یې

وه شینواري ماما—ولې دې ابنې ده توبه

وه پرمامینه–ستادیارۍ نه شته مزه

له پېژندګلوی ، ملګرۍ اوله دغه سندرې څومیا شتې تېرې شوې په ښاراوما حول کې بلد شوو او یوه شیبه هم یود بله نه جدا کېدو خوکله په موچې هغه ته شینوارې ماما وویل په رنګ کې به یې بدلون راغی اولږ به غوصه شو په شینواري ماماموورو وروورو مشهورکړماته به شاه محمدویل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې لیدل چې څوتاشکند یانوهم ورته شینواري ماما ویل له هغه نه ورو ورو د ګلا ب نوم لرې شو اوهرچا به په دې نامه بللو هغوی ته به که دا سندره هم نه وه معلوه خو دانوم یې بې پوښتنې ورته اخیسته خووروسته ګلاب هم راسره عا دي شو یوه ورځ مې دکوټې په وره ولیکل چې د شینواري ماما جونګړه کله چې راغی نو هېڅ یې هم ونه ویل زه پوهېدم چې له دې نامه سره یې عادت شوی خوزه نه وم خبرچې په دې نامه څومره خفه کېږي له هغه سره له ملګرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېرشو اودومره خوښ یې ساتلم چې ځان راته مسا پر نه ښکارېده

کا شکي چې ما ته معلومه وی چې هغه په زړه کې په دې نامه څومره ځورېږي یوه ورځ مازدیګر چې کوټې ته لاړم یوه ګاونډي محصل راته وویل چې شینواری ماما خپل کالي له کوټې یوړل اودغه لیک یې ستاپه نوم راکړپه سترګو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله یوازې داپه کې لیکل شوي وو

ملګریه!

تازما خفګا ن درک نه کړمانه غوښتل ستانه دساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نوربېرته ګلاب شم په ما پسې مه ګرځه تا سې ښه و ختونه ولری

خدای پاما ن !

سید ګلاب اوستا پخوا نی خفه شینواری ماما

دلیک په لوستو مې نا څاپه له خو لې همغه سندره په لوړاوازووته

وه شینواري ماما_ولې دې ابښې ده توبه
وه پرمامینه_ستادیارۍ نه شته مزه
په یوه شپه کې دمنزل دهلېزته په لسګونوکسا ن راووتل اوما ته یې حیران حیران کتل ځینې چې ډېرمصروف وویوازې به یې دومره وویل چې
دېوانه شده !
اوبیابه بېرته کوټې ته ننوتل
څو جرګې مې په هغه پسې وا ستولې اوخپله هم غذرته ورغلم خودخپلوازربا یې ملګرو څخه بیازموږ خواته رانه غی زه پوه شوم چې د هغه یوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای دخلکوغوندې شوي اوس هرما خستن په کوټه کې له مطالعې وروسته زه اوشامحمد همدغه سندره په لوړاواز چالانه کړواوترهغه یې اورو چې خوب نه وي راغلی دکوټې په وره مو لاهم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې لیکل شوي د شینواري ماما...خوجونګړه یې ورڅخه ورانه شوې ده اوشینواري ماما دومر کلکه توبه ایستلې چې ترمرګه به یې هم ماته نه کړي.

غوګو
زموږ په د فترکې به چې یو ه شپه هم ریس بلې خواته شواو یا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلوکې زموږپه اصطلاح ګف شف ولګو ونو بیا مو په بهادرصیب چې موږ په خپلو مینځو کې په غوګومشهورکړی وووردا نګل اودخنداګانوشوربه جوړشو همداسې دچا یویا ډوډۍ په مهال به هم دټولودخبروموضوع هغه وو یوه به له ډاکتر میرویس نه وپو ښتل ډاکترصیب غټ غوږونه په انسا ن کې څه اهمیت لري ؟
ډاکترصیب که څه هم ترټولوزیات دخنداګوډۍ ووخوپه دې وخت کې به یې ځان دومره جدي کړچې ته به وا یې ریښتیا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي
په نرمۍ به یي وویل
والله خبره داده چې دلو یوغوږونودخاوندا نوپه اړه خوتراوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خوپا ل کتوونکي و ایي چې د لویو غوګونو خاوندان ډېر بختورکسان وي هېڅ ځای یې کارنه بندېږي خوکله به چې نورله خندادټینګې نه ووډاکتربه جدي شو
په دې کې دخنداڅه خبره ده ولسمشرکرزی هم نام خدا ښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتوکې ولسمشرشو دغوګونه به چې نوروارپارخطاوونوموسک به شو
اویوازې دومره به یې وویل
هوکنه ډاکترصیب سمه خبره کوي تاسې پانتونیان او ما تر نهمه مکتب ویلی خو دادي ستاسې نه لوړمعاش اخلم دټاکنوپه دغه دفترکې موږ ټول داسې کسا ن وو چې د پېژندنې اوملګرۍ سا بقه مودومره اوږده نه وه بس هغه دچاخبره حالاتوسره یوځا ی کړي وو دبېلګې په ډول خپله غوګو دکند هارولایت اوسېدونکی وو چې په کابل کې یې دټاکنوپه دفترکې دنده اخیستې وه ، داکترمیرویس دطب پوهنځي دوروستي کا ل محصل اواوس یې رخصتي وه ،زه خبریال وم اوپه خالي وختونوکې مې ددفترخبرپا ڼې ایډټ کولې همداسې احمد زبیر دمعا ملاتو لاربنود دفتر درلود سبحان الله بیادپوهنې وزارت ماموروو خویووخت یې په کوم بل دفترکې له ریس

صیب سره پېژند ګلوي شوې وه او اوس یې نرغو ندې دوه دندې ترسره کولې خود مجلس ما لګه مو یوازې غوګو و.
کومه ورځ خبره ان تریسه رسېد لې وه کیسه دا سې وه چې یونوی ملازم مو نیولی وو زموږ له خولې یې غوګوغوګوا ورېد لي ووفکرېې کاوه چې د هغه نوم ریښتیا هم غوګودی یوه ورځ بهادرکوم مکتوب ورکړی وو چې دریس دفترته یې یوسي خوکله چې ریس ته ورغلی وو نوورته ویلي وو چې ماموړغوګوصیب راکړ
ریس غوصه زموږ دفترته راغی اود غوګو پوښتنه یې وکړه لومړی غوصه وو خوکله چې پوه شو نوبیاله خندا نه تېنګېده دایې هم پسې زیاته کړه چې زه کله دبهادردفترته ځم نو ماته یې شاوي خواول یې غوړونه راته ښکاري
یوه ورځ ملازم دا خبارپه لوستلوبوخت وو اوجالبو معلوما تو پانه یې راارولې چې نا ځاپه یې را منډه کړه اوغوګوته یې اخبارورکړ
غو....وبښی بهادرخانه ته دغه مطلب وګوره
غوګوپه غوصه د اخبار پا نې وویله خواخبار یې د ملازم په مخ وویشت
ما چې اخبارراپورته کړنونیمه پاڼه مطلب یې دهغوکسانوپه اړه لیکلی وو چې لوی غوږونه لري
یوځای یې لیکلي وو چې دلویوغوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شیطا نته ډک وي. نه ډ ېریخ اونه هم ډېرې ګرمۍ ته دتېنګې دي ، ډېرزرتېروځي اوهسې په مفتوکې لویو پوړیو ته رسېږي
مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران رابا ندې راغونډ شوي وو او دفتر خنداګا نو په اسرا خیستی وو.
ما لید ل چې کله به بهادر یوازې شو نو دتشناب هنداري ته به ولاړاوخپلوغوږونوته به یې کتل خوترټولو ډېرپساتې خپله ډاکتر میرویس وو ځکه همدی وو چې دهغه غوږونو ته یې دټولو ورپام کړی وو
اکثره وخت به چې د دفتر په موټر کې دکورپه خوا تلونوډاکتربه له لوی لاس غوګودا سې ځا ی کښنولو چې دځنګ په هنداره کې به یې څېره ښکارېده
بیابه یې په ډېرهورغږکړ استاده پا م کوه چې دچا غوږونه لاړ اویاترا فیکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.
بس تردفتراوکورنوبه مو له خندازړونه خوږېدل اوبهادربه یوازې له خندااوزه خوله نیولې و ه ښه مې په یاد دي چې دپنجشنبې په ورځ دمېټنګ په خونه کې ناست وواودریس صیب دراتلو انتظارموکاوه بهادردډاکترخواته وروکتل
ډاکترصیب نوربه نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟
ټولوخندل
ډاکترهم شرمنده ځواب ورکړ
نه غوږو صیب زه پوهنتون خو لکه سراوغوږونوسره تړلي یو
او...
بهادریې خبره وریږې کړه
ډېرشیطا ن یې خوددې په ځای دی چې وترنرې ویلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکترنه درنه جوړېږي
هو هغه مې هلته ویله چې په غوږونوکې تخصص اخیستل کېدلی بهادرغاړه تازه کړه
ټوکې مه کوه ته ووایه چې مونګراف په څه کې اخلې ډاکترله خنداالاس په خوله کېښود
غوږوصیب دمونوګراف موضوع مې دومره سخته نه ده
په څه کې ده؟

په انسا ن کې دغوړونو اهمیت

ټولو وخندل اورئیس صیب رانئوت

***

کله چې ټاکنې ترسره شوې نوله ستوما نۍ په ټولو خوبونه حرام وو اووخت راباندې دو مره مصروف تېرېده چې غوګوته موهېڅ پام هم نه وو یوه ورځ رئیس ویل چې درایوله شمېرنې وړاندې هرڅوک کولی شي ترپنځوورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیا د شمېر لپاره بېرته حاضرشي همدا سې وشول ټولو رخصتي واخیسته

غوګوهم مخ په کندهار لاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږ دد فترددندې موده کمه وه خو له پوره مزه چړچوړ که وه دلته دیوه ملازم معاش هم دیوه دولتي ریس هومره وونورامکانات خوپه ځای پرېږده

پنځمه ورځ چې راغلوبېرته کارونه پیل شول خو د غوګودرک نه وو دویمه ورځ درئیس صیب په دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې

وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښې بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو په وزیراکبر خا ن کې د ی ټول په بېړه ورغلو باډي ګاراډان اوسا تو نکي موراسره کړل

ګورو چې په روغتون کې پروت دی له ګوتې اوسرنه یې بنداژونه تاوودي دپولیسو یوافسروړاندې راغی اوزموږرئیس ته په خبروشو

صیب اوس هم دخدای فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږاودچپ لاس دشهادت ګوته یې ورنه پرې کړې په غزني کې یې له خپل موټره ښکته کړی غلطي یې داوه چې ستا سې ددفترکارت یې ورسره نیولی دپولیسوافسر زموږد رئیس شناخت وخوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانوپه اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلوپه کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکترویل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي

ډاکترمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووا یي دبهادرپه سترګوکې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو

ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وايي

خوموږټول سلګوواخیستود هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردراپورته کېدوناکامه هڅه وکړه

اویوازې داجمله یې له خولې ووته

ډاکتره !ستاپا ل ریښتیا وو خلک وايي چې کرزي وګټله

2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین دېوالونه

غوټۍ له سهارمها ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نن خلاصون نه لري ، نور بې لاس اوپښې و چې وې خولا یې هم دسترېا احسا س نه کاوه اوپه شوق سره دکورپه انګړکې په کارونو بوخته وه دکوچنې ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډ کړي وو د او بو لو ښي سپین خاورې اود خاورې څړې ګډاووډ پراته وو خو په ټول ا نګړکې دلمدې خاورې ښکلې بوی خوروو چې په هرچا ښه لګېده.

غوټۍ به چې په دېوالە هرځړی راتېرکړنوله زينې به راښکته شوه او څو قدمه به شاته بيابه يې دېواله ته وکتل چې دګچ په څېرسپين رنګ به يې غوره کړی وو هغه په ا نګړ کې يوازې وه موريې فصل ته غوا بېولې وه او پلار يې په کرونده کې په کاربوخت ، مرغا نو شور ما شور جوړکړی وو اودا نګرپه ونو او ګلا نوکې مرغۍ چو ښېد لې چې يوه ښکلي سمفو ني يې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا نګړتول کا رونه يې ختم کړل خوبې له دې چې دمه وکړي دڅاه غاړې ته لاړه يوګيلاس اوبه يې وڅښې اوبيا يې دېوالونوته وکتل چې تاوده لمرله وچولوروسته سپين رنګ ورکړی وو په زړه کې يې دخو ښۍ يو ه نه ډکه څپه تېره شوه اوبيا له ځا ن سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام....څومره ښکلي ښکاري مور مې چې را شي څومره به خوشحاله وي دپلار خو مې هسې هم په ما کارونه نه لوربږي

بېرته له ځايه پا څېده لوښي يې ووينځل خوپا م يې شو چې دڅاه دغاړې ګلا ن له تندې ځوړند سرونه مړاوې ولاړدي په تندي يې راروانې خولې وچې کړې اوموسکه شوه

جان ! څومره به تږي وی کا شکي سهارمې لومړی تا سې اوبه کړی وی اخرماته هم خلک غوټۍ وايي څوډولچې اوبه يې وروا چولې

مخ اولاسونه يې لانه وو ينځلي چې دروازه ټک ټک شوه اوغوا يوه رمباړه وکړه په شونډويې موسکا وځغلېده اودروازې په لوريې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدايه څومره به ستړې وي

دروازه يې خلاصه کړه يوه سپين سرې ښځه دزېږې غوا شاته پنډه په سرولاړه وه غوټۍ يې لاسونه ښکل کړل اوبيا يې پنډه ورنه واخيسته غوايي په ا نګرکې ترونه لاندې وتړله اوبيا يې له تناره نه چايجوشه راوا خيسته اومور ته يې وروړه

خودمورتبعه يې دمعمول خلاف يو څه جوړه نه وه غوټۍ ګيلاس ورته کېښودا وورنه ويې پوښتل

مورجا نې ولې خفه يې ؟

موريې سوړاوسيلی وکړ.

لورې هغه دکفرزامن بيا راغلي وولالا دې هم له کرو ندو وسره لاړه نور کليوال هم ورسره وو اوس به ميدا ن ته رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بيا يې دچايو ګيلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته يې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدا ی دې خيرنه ورکوي کاشکي ته يوځل په خيرپه خپل کورشوې وی هم خيردی اخير مې په زلمي زړه خوګېږي دبچي په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې يې په بله وا ړولې مورې انګر مې څنګه سپين کړته وګوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موريې سوړاوسېلی وکړ

ويښ لورې !زه چې ستا په منګ پېغله وم په اوته)هفته (کې به مې څو ځله ختې کولې ته هسې ځان ته غره يې لږپه چورت کې لاړه بيا يې ترژبه لاندې وويل

نورنوبې ځا لې مرغان يو دې دکافرزامنوته دې خدا ی ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چايو درې څلورپيا لې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلارسيدا ګل کاکا يوم په لاس راننوت په څېره يې دخفګا ن ژورې کرښې خورې وې يوم يې ګزارکړدغوا په شايې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواته راغی غوټۍ يې په سرښکل کړه اوترڅنګ يې کښناست خولاسم ناست نه وو چې دغوټۍ مورپرې غږکړ

دغوټۍ پلاره خیرت خو وخه یې ویل
سید اګل سرو خوځولو او اوږد اوسیلی یې وکړ
نورنه کېږي وبل یې چې په پرده کې ډالرو اخلي او کورونه مو پرېږدي
چې زموږ عسکر دلته نه ځایېږي ویل یې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله او ګمبېري کې ځایونه درکوو چې له سره یې له دې نه هم ښکلي اباد کړې زه ګوما ن نه کړم چې دغوټۍ لوروا ده مې ترسره شي هسې مو د کور د بوالونه دومره سپین کړي دي دا کورنور زمونږه نه د ی... د سید اګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې .
خو غوټۍ په ځای کې رانېغه شوه
پلاره له دې ښکلی کور په ټوله دنیا کې نه شو پیدا کولی دګلا ن دانګوروتا کونه او ونې ما ټول دځا ه له اوبونه په ډولچه رالوی او اوس ورسره مره بې وفا یي وکړوله دې نه ښکلی په ټوله دنیا کې نشته زه بل کورته قدم هم نه درسره اخلم
د پلار په شونډو یې موسکا خوره شوه
غوټۍ لورې !ته څه غم کو ي ستا خوهسې هم دلته شمارو ځی پاتې دي.
غوټۍ له رنګه سره شوه اودا نګوردتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو ځا نګوته چې له مړاو ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

ځلورمه ورځ مازدیګر په هوا کې الوتکې تاوېدلې اولاندې امریکایي سرتېرې تروره ګرځېدل یوه قومندان دخپل ژباړن په مرسته دکلي له مشرانو هیله کوله چې پیسې واخلي اوترسبا پورې کورنه خالي کړي.
سهارو ختي له مجبوریته دټولو کډې ترل شوې وې اوله یوې مخې په موټرونو کې باریدلې
د سید اګل کاکا دروازې په وره کې یوما شین ولاړ وو چې دلوې خولې سیورې یې د هغو ی ا نګړ ته رسېده په یوه وړکي موټرکې ددوی ټول کا لي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شین خوله را ښکته کړه اوورسره دما شین په سپټ کې دناست شین سترګي په خوله خندارا غله.
ما شین له یوې جټکې سره انګړته ننوت اوله یوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپین شوي دېوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولو بده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شو ل.
د غوټۍ د زړه د نیا هم د همدغه سپینو لوټو په څېر لوټې لوټې رانسکوره شوه اودکډې موټرېې په ګردونو کې له کلي پناه شو
۲۱۱۱۱۲۰۰۹نومبر جلا ل اباد ښار

د سیند ناوې

د سندرو او چمبو او ازونه ترډېرو لرې ځايونو پورې خواره وو هرخوا د ګر و پونو رڼا وه د مدير جمال د کلا په انګړ کې کله هم دومره رڼا ګا نې او مېلمانه چانوو ليدلي له دروازې نه به چې دننوو ښځو کومه ډله له ماشومانو سره يو ځاى راننوتله نو د په برنډه ناستې ښځو به سرونه را وچت کړل او په خپل منځ که به يې ځاى ورکړ.

دې ډېوې همزولو نجونو او سهيليو هره شېبه هڅه کوله چې له چمبو سره نوې سندرې ووا يې هرچا په سندروکې سيا لي کوله مدير جمال چې به کله د ميلمنو له کوټې د ښځو د ناستو خونو او برنډې ته راغى نو ضرور به يې د خپلې مشرې لور ډېوې خواته يو نظرور کتل او په همزولو به يې دا فغا نيو پيسې شيند لې.

ډېوه د ناوې په سره جوړه کې د شهزادګۍ غوندې ښکارېده ښکلا يې له سينګارسره يو په دوه شوې وه خوله سترګو يې دروانو او ښکو په راز څوک نه پو هېد ل سندرغاړو نجونو به چې ډېوې ته پا م شو او د هغې روانې او ښکې به يې وليد لې نو په ټوکوا و خندا ګا نو به سرشوې او سندرو ته به يې زور ورکړ.....

نجلۍ و د بړي خو شحا لېږي
په سترګو ژاړي په زړه ګوړې ما تو ينه
شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل و هينه......

په همدې وخت کې به چې مد ير جما ل راغى نو په خوږه لهجه به يې بيا خپله خبره تکرار کړه ....

خويندو ډېوه لورمې خوشحاله وسا تئ ما د کلي روا جونه مات کړل ما ته دا فرق نلرې چې ناوې مې د کوره وځي که را ځي هر څنګه چې وي بايد په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ ،ابرو ،عزت او سندرو چې يوه پيغله وا د ه شي دا تر ټولو لويه خوشحا لي ده نورخلک د خپلې لور په واده کېدو خواشيني وي خو تا سو وګورئ چې زه د خوښۍ په جامو کې نه ځايږم.

ما ته خداې دا سې زوم راکړى چې د شتمنۍ يې په دې ټولو کلو او سيمو کې سيا ل نشته هرپلار بايد د خپلې لور د ښه راتلونکې په فکرکې وه اوسي.

زه بيا هم وايم چې زما پرېکړه په ځاى ده ښځې خو ناقص العقله وي د ښه او بد ترمنځ فرق نشي کولاى.

د جا نداد خياط دزوى لپاره نورې نجونې کمې ندي هرڅوک بايد د خپلې برستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سيالان دې وګوري اخرما خو ټوله دنيا.......

خبرې به يې بياد چمبو او سندرو په شور کې ورکې شوې په وازه خوله به د نورو ميلمنو خواته ورغى، دنارينوو په حجره کې هم د کلو ځوانانو ډول ډول خبرې کو لې چا به د جانداد دزوى سلام چې خلکو سلا مک باله ستاينه کوله د هغې او د ډېوې د پټې مينې کېسې به يې تر ژبو لاندې کولې ځنې بيا د ملک نظرمحمد دزوى داود خان چې اوس د مدير جما ل زوم کېدو د شتمنۍ او جايداد په صفتونو مصروف ؤ.

د کېسو او سندرو محفلونه له نيمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده په ټول انګړکې د لمدو نکريزو ښکلى بوى خورووو او هرڅوک د خوب ټاليو زنګول

شپه شوه او په کورکې درنه چوپتيا خوره شوه ډېوې د اوښکو ډکې سترګي وغړولې ترڅنګ يې څو همزولې په خوا ږه خوب ودې وې. د نکريزو او عطرونو ښکلي بويونو د کوټې فضا نيولې وه .ډېوې سترګې وموښلې په ځاى کې کښناسته او خپل جوړکړى پلان يې په ذهن کې راوست.

يوه شيبه يې سرپه زنګون کېښود د سلام غمجنه څېره يې په ذهن کې وګرځېده زړه يې درد وکړ او د ځايه پاڅېده په بيړه يې له الماري څخه زړې جامې راوا خستې له ويښتو ،تندي ،لاس او پښو يې د سينګار ټول څيزونه لرې کړل زړې جامې يې وا غوستې او په غلو قد مونو يې د دروازې په لورحرکت پيل کړ، له يوه تياره دهلېز تر تېرېدو وروسته انګړ ته ورسېده په انګړکې تياره او چوپتيا خوره وه پا س اسما ن ته يې وکتل ستورو

سترگکونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تګ ته یې دا نګړدونو او دبوټو په خواکې دوام ورکړ.

له وړاندې حجرې نه هم دنارینوو غږونه نه راتلل او نه هم څوک ښکاربدل یوا زې څوکسا ن دغوښود دېګونو ترڅنګ نغري ته ناست وو او په خپلو منځونوکې یې غلې غلې خبرې کولې.......

ډیوې په لړزانده لاسونود کلا دروازې ته زور ورکړ خو وازه نشوه او یو ډول او ازترېنه پورته شو په بېړه دکلا له دیوا له سره وړاندې ولاړ داو بو دلښتي هغه سوري ته ورسېد چې د ا نګړونو ته دویا لې له لښتي نه راغلی وو په خا پوړوله سوري څخه ووته نیم ساعت نه وو تېرشوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،د سیند په غاړه ترونه لا ندې ولاړه وه او یوې نوې پرېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخو سلګیو ډک وو .

ورخطاړوه لکه چې څوک یې ښاري د پلار د کلا خوا ته یې وکتل خو په تیاروکې هېڅ څیزنه ښکاربده.

هرې خوا ته یې د سلا مک څېره ترسترګو سترګو کېده هغه کله هم په خپل سرد اسې له کوره نه وه وتلې.

دسیند دمستو څپو شوربه یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبرو شوه .....

زه دهمدې سیند دڅپونو سره ځم .....پلاره تاویل چې زه ستاهرارمان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدا ای مه کړه کوم توردا غ نه لګوم دتېښتې هڅه نه کوم ځم دسیند په څپوکې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځکېدلې خوناڅاپه دسیند په څپوکې یوبل شورهم زیات شو دژوند ډیوه دسیند په یاغي څپوکې ګل شوه .

دزخم ننبه

زه اورسو لي په ټو لګي کې هروخت یو ځای کښنا ستو دغه کښنا ستل کومه نو ې خبره نه وه چې څنګه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولګي کې څنګ په څنګ ځایونه ونیول او بیا به دکا ل تراخره په همغه یو ځای کښناستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنګونو هم رسېدله

ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولګی مو نوی پیل شوی وو دواړه دټو لګي په منځني قطارکې ناست وو منځنی موپه دې ټاکلی وو چې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې او دغوږونو تاوولو لپاره بې لاس رارسېده او په وروستي لین کې دټنبلا نو ګما ن را باندې کېده

درياضي استاد ټولګي ته راغی اوله ټولو یې دکورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولوروا ړې وه یوازې زماملګري کتا بچه کورپرېښې وه وچل یې داکړې وو چې زما دکتابونو له مینځه یې زمادکورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي یې خپل نامه لاسلیک کړه.

کله چې زما او ارزاو رسېد نو کتابچه تري تم شو ه فکرمې وکړ چې په کورکې رانه پاتې ده خو ښوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دا بهانه یې چېرته منله په قهرجنه لهجه یې راته وویل
شیطانه ته راشه چې کورنۍ دند ه درته وښایم دټولګیوالو په مخ کې یې دومره ووهلم چې لاسونه مې دلښتوله ډېره ګزاره کرخت شول په خپل ځای کې کېښناستم او لاسونه مې خولې ته نیولي وو زماله ملګري پرته چې په شونډو یې شیطاني
موسکا خوره وه نورټولو دخوا خوږۍ په سترګو راته کتل
کله چې ښوونکې له ټولګي ووت که ګورم کتابچه مې دملګري په کتابونو کې ایښې له ډېره قهره مې له څوکۍ نه ماتې شو ې دړې ته لاس کړ او ګزارمې پرې وکړ دړه دهغه په تندي ولګېده اودوینو یوې داري دټولګي غولی په وینو سورکړ
وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خوبیا چې ټولګي ته حاضرشو نو ځای یې زمانه بدل کړ په تند ي یې لاهم دسپین ململ ټوټه لګېد لې وه په خفګا ن کې دوه میا شتې تېر ې شوې اوبیا داسې ورځ راغله چې دجګړو په سبب ښوونځی بند شو ټول تیت پرک شوو په کلي کورکې به هم دواړو یودبل نه لارچپوله او خبرې موله خفګانه بند ې کړې وې خو په سر یې هغه سپین بنداج لکه عادت شوی یې چې وي هروخت ښکارېده
***
له هغې ورځو اووختونو اتلس کاله تېرېږي چې بیاما اورسول جان چې موږپه کلي کورکې رسولی بللونه وو لید لي
هغه تېره ورځ په ښارکې دنوي کال په مناسبت یو محفل جوړشو ی وو چې سندرې نڅاګا نې او شعرونه په کې ښه پرېمانه وو دغونډې په نیما یي کې دستېج انا نسر اعلانس وکړ چې اوس به دځینو شخصیتونو دژوند خاطرې واورئ چې خوږې اوترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېج ته راځي او تا سې ته دغه خاطرې وایي دا هم ددې لپاره چې دانوي ځوانا ن ورنه یو څه زده کړي او ستا سې هغه خستګي رفعه شي ددغه برخې لومړی ویناوال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېوادته راستون شوی ډاکتررسولي دی
دلاسونو پړکا شوه یو چاغ سړی توره دریشي او سره نېکټایي یې په تن وو ستېج ته ورغی خاطره یې دنوي کال دمبارکۍ ورکولو وروسته پیل کړه ان دي ما شومتوب او د هغه دکلیوال ژوند نه یې راپیل کړه
هره برخه یې ډېره په زړه پورې وه او په چکچکو بدرګه کېده کله چې شپږمې ټولګي ته راورسېد
د سرو ښېنتا ن مې نبغ ودرېدل دکورنۍ دندې دپېټولو اودچوکۍ په دړه دګزاراودتل لپاره دخپل ملګري سره دخفګا ن خبره چې راورسېده نورپه ماکې هم دکېښنا ستلو تاب نه وو په منډه ستېج ته ورغلم دهغه تندي ته ځیرشوم دجوړشوي ټپ ژوره نښه په کې له ورایه ښکارېده دواره په ستېج کې غاړه غړۍ شوو نور نونه یم پو هېدلی چې دغونډې برخوا وبه ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

دځنګل ماران

د پسرلي په موسم کې به چې کله د سنځلې ګلان وغوړېدل نو د کلي د ټولو کروندګرو غوږونه به د تورکي د خوږې شپېلۍ د غږنیو نغمو په انتظار وو او ډېر ځله به د هغه د شپېلۍ له اورېدو پرته ورځ ورته نیمګړې ښاربده.

د تورکي له نامه سره زموږ د کلي پرته د شا او خوا کلو ټول او سېدونکي پوره اشنا وو او د نوم په اورېدو به یې د خوږې شپېلۍ په صفتونو سر شول چا به وېل د هغه غوندې شپېلۍ په دنیا کې هم څوک نشي غږولی چا به وېل چې په شپېلۍ کې یې سحر یا جادو پټ دی ځینو خود ملنګ او جا دوګرتا پې هم پرې لګولې وې تورکی په ریښتیا هم همداسې یو عجیب انسان وو د تورکي نوم چې کله څوک اخلي نو د یوه وړوکي انسان نوم ښکاري خو دا تورکی بیا بیخي بل ډول انسان وو دا سې چې په ږېره کې یې نور تور و یښتان نه تر ستر ګو کېدل سترګې به یې په ببرو روځوا و شونډې به یې په اوږد و ښتو کې پټې وې رنګ یې د سکاره په څېر تک تور وو ، په بدن وچ کلک ا وغټه پګړۍ به یې په سر وه د هغه د اصلي ځای ځا یګیپه اړه هېچا ته هم پته نه وه او نه یې چا د کورنۍ نور غړي لیدلي وو دژمي په سړو شپو کې به تري تم شو خو د پسرلي په موسم کې به د پسرلنیو مرغا نو او بارانو نو سره یو ځای په کلي کې را پیدا شو شا او خوا کلو کې به یې په

ارزانه بیه له چانه شپني ونیوله بیا به نودې وو او د رست کال له کلیوالو سره تا و ده مجلسونه او د شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېرژوند په اړه کومه نیمه پو ښتنه وکړه نو ځان به یې په لېونتوب ووهه او یا به یې خبره په بله واړوله حتی د اصلي نوم په اړه یې هم څوک نه پو هیدل ډېر وبه وېل چې رنګ یې تور دی نو ځکه خویې خلک تورکی بولي خو کله چې څوک ورته کاکا وو ایي نو ډېر خوشحالېږي.

انا به مې و یل چې تورکی د غونډ ی کلي دی، په ځوانۍ کې د حاکم صیب په لورمین شو مینه یې د لیونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته یې ډېرې جرګې واستو لې خو هغه هره یوه په بې شرمۍ سره رد کړه او د ایې دځا ن سپکاوی وو ګڼلو تر دې چې د مرګ اختارونه یې ورکړل څوځله یې په خپلو کسانو د و مره وډباوه چې په شپو شپو له خوراکه او خبرو ولو بده څوځله یې د حاکم په کورد برید هڅه هم وکړه خو فایده یې و نکړه د حاکم صیب هم نور صبر تمام شو تورکی یې خپلو لمدو زېر زمینو ته واچولو او د کورنۍ نور غړي یې یو یو په پټه او ښکاره ورختم کړل څو کاله پس چې حاکم صیب خپله لورواده کړه نو د تورکي نه هم د دوزخ غونډې تیاره سمڅو او پر لپسې غذابونو هرڅه هېرکړي وو نوریې چې د ه ته څه تاوان نشو رسولی په سمڅو کې یې د هغه ساتل هم بې ګټې وبلل نو ځکه خویې له ځانه وشړلو پس له هغه نه تورکی هم دغرونو او ځنګلونو شو ټوله ځوا ني یې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه د خپلې ناکا مې مینې دردونه به یې هر وخت په شپېلۍ کې بیانول.

زه نه پو هېدم چې دانا دغه کیسه به مې کومه افسانه وه که ریښتیا هم یو وخت داسې شوي وو زما په زهن کې کټ مټ همداسې نقش وه ځکه دانا یوه خبره مې هم ما ته دروغ نه ښکاربده د تورکي کاکا په لیدو به په تیاره او نمجنو سمڅو کې یو د شخوبر ېتونو والازلمی په ذهن کې راغی چې د ېوال ته سرپه زنګون ناست وي.

په ټولو شا و خوا کلو کې دا خبره هم مشهوره وه چې د توره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېر اثر پروت دی د ځنګل او کروندو ټول ماران پرې مین دي لوی او واړه ماران یې د خپلې شپېلۍ په هوده کې را وستلي، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځینې سپین ږیرو به لادا هم ویل چې ترغرونو لاندې پر اته ښاماران هم د توره کي په شپېلۍ له

خوبه را بید ار بړي موږ ماشومانو به هم که کله کومه شپیلۍ و موندله نو یو بل ته به موویل چې د توره کي غونډې یې ووهه.

زموږ په کلي کې ټولو کروندګرو په پولو ، ویالو ، پوشتونو ، سیند غاړو او د غرونو په لمنو یا هم په وړو غونډیو کې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زیاتې ابنې وې چې د باد له کمزورو څپو سره به شور تړې او چت شو زه نه پوهېږم چې زموږ نیکونو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مینه لرله چې د کرځمکې به یې هم پرې لږلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم اود اوړي لومړۍ شپې ورځې را برسېره شوې په ټولو کلو او دښتو کې به د سنځل ګل خوشبویي خوره شوه او د خلکو په سپږمو به خوږه لګېده ان ترلري پرتو سیمو به هم باد و نو دغه خوشبو رسوله د سنځل ګل په دې موسم کې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به څوک ترې په کروندو او سیند غاړو کې له وېرې نه شوی ګرځېدلی په دوو دریوو رځو کې به د کوم کلیوال غو اضرور د مارزهر وو ژله بیا به نو چا د اوړي ګرم موسم او چا د سنځلو ونو ته خولې په کنځلو خلاصې کړې وې.

په کلي کورکې به چې څوک غوصه کېدل نو ادیوه ښیرا به تر ټولو ورته زوروره ښکارېده چې د ځنګل د مارانو خوراک شي.

خو یو توره کی وو چې په دې موسم کې به یې خوله د خندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او څپره په څپره به ګرځېده زړو رو کروند ګرو ته به یې شپېلۍ غږوله او مارانو به له شا و خوا کروندو یو ډول پشهار او اوزونه ابستل داوازونه به چې ډېر شول توره کی به له خندا شین شو شپېلۍ به یې له وچو شونډو لرې کړه له ځان سره به په خبرو شو.

دا ټول زما مریدان دي ،یو ازې همدا ماران ما ته احتیاج دي زما امر د کلي په وزو ،مېږو او د غو مارانو چلېږي د نورو امرونه بې ځایه منم د دې کروندو ټول ماران په دغه شپېلۍ مین دي هرڅه پرې کولی شم په کروندو کې یې یوه ورځ نه یوه ورځ کومه غوا یا خوسکی چیچلی وي خو یوه ورځ به مونه وي او ربدلي چې د توره کي دلښکر کومه مېږه مارانو چیچلې ده ما ټولو مارانو ته امرکړی چې د دې کلي خلکو ته څه تاوان ونه رسوي خو د بنیادمانو غونډې په هغوی کې هم ځینې سرکشه مخلوکات شته چې امر نه مني.هغه به ډېر ځله په لو ړو غونډیو او د کروندو نه لرې د غرونو په لمنو کې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خو د غرمې نه به بیا په هغه څپره کې پروت وو چې د کروندو په مینځ کې کروند ګرو د سنځلې تریوه ونه لاندې ورته جوړه کړې وه.

په توره کي پسې دا هم مشهوره وه چې د خولې لاړې یې د مار د زهر وضد دي که به چا ورته وویل چې توره کی کاکا په یو ازې توب کې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به یې ځواب ورکړ.

بچو !زه د ځنګل د مارانو پادشاه یم هغوی زما لښکرې دي یو ازې خو ته یې چې په دې دنیا کې یو سردوه غوږونه ګرځې په دې ځواب به یې هر پوښتونکی شرمنده او حیران کړ.

یوه ورځ داسې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال د سهاره ترما ښامه چا د توره کي د شپیلۍ اواز وانه ورېدلو په کروندګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو کلیوالو پوښتنې پسې پیل کړې چا به وېل چې کومې لرې درې ته به یې رمه بېولې وي چېرته به تندې وهلی وي، .ناروغ به وي چا به یو څه او چا به بل څه وېل.

دویمه ورځ یې هم تر غرمې پورې درک معلوم نه شو د غرمې ګرمي په پوره زور کې وه چې د یوه کروند ګر د هغه څپرې ته نږدې ولاړو ابنو ته پام شو.

دهغه نو رملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترو نې لاندې یې د څپرې په څنګ کې توره کی پید اکړ شو رماشو رجوړ شو توره کی په خورو وروڅانګو او بوټو کې اوږود غځېدلی وو سترګې یې پټې وې او په سینه یې دلو یو او وړو مارانو ځا یښت نه کېده د ځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلی وو له هغې ورځې نه ترننه زموږد کلي کروندې او د غرونو لمنې په یوه درنه او غمجنه چوپتیا کې ډوبې دي.

۲۰ ۱۳۸۷\۸

میدان رودګ ، چک ، ولسوالی

عبدل کاکا

د پوهنتون په انګړکې یوازې سپین ږیری عبدل کاکا ته ددې اجازه وه چې له خپلې ږیرۍ سره یوځای دپوهنتون انګرته داخل شي او په محصیلونو کیلې وپلوري سهاروختي به چې کله دلیلیې نه دټولګیو په خوا روان شوو نوعبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرګینې ږیرۍ سره دپوهنتون انګړته رارسېدلی وو او دصبرترلوړو ونو لاندې به یې په ږیرۍ کې دتازه میوو درجنونه سمول اوله ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمه کوله له ږیرۍ سره د نږدې لارو او پاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هرمحصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نوو بل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نوعبد ل کاکا له همد غه زړې ږیرۍ سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.

دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي اوزاړه محصلین اشناوو او په تفریح کې به یې دهغه له خبرواوټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نوله نیمایي نه زیات محصلین نجونې اوهلکان یې په نامه پېژندل او په نامه یې غږېسې کاوه ځینو محصلینو خوبه دامتحا ن په شپو ورځوکې داستادانو لپاره واسطه کولو هم او اکثرو استادانو یې خبره منله اوځمکې ته یې نه غورځوله دپوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لوښې اوزامن ګڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلوکې پوره بحث کاوه اوله استدلال یې کاراخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه دنور ژوند په څېرچاته معلومات نه وو چې څومره ښوونځۍ یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لګېده پرېمانه متلونه ،شعرونه اوټپې یې په یاد وې دخبرواوټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه اومتلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.

درحمان بابادومره شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجزهم شول اوموضوع به یې بل خواواړوله.

دپوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه اوباسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په تول پوره اوپخې خبرې نه یوازې ما بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خوبیا به مې دپښتودامتل سترګوته ودرېد چې وایي.....

))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې دعبدل کاکا دعمریوه زیاته برخه همدلته دپوهنتون په انګړکې له محصلینوسره تېرکړې راشه درشه یې له محصلینواواستادانو سره ده. نوځکه خویې دومره څه زده کړي چې په روانوخبروکې استدلال پرې وکړي.

يوه ورځ مې دهغه له رېړۍ نه ځوکيلې واخيستې او په خوړلو يې لګياوم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته يې په خندا سلام واچوه يو درجن کيلې يې ترې واخيستې په پلاستيکي کڅوړه کې يې واچولې او له ځو خبرو وروسته رواني شوې.ما عبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خوا ته راغی او په اوږه يې لاس راکېښود خوشال باباڅومره ښه فرمايلي دي.

هرچې خوږ دښکلي مخ په مينه نه وي

ددنيا په مخ اوده راغی اوده لاړ

دابيت مې دلومړي ځل لپاره دهغه له خولې واورېده اوله زړه نه مې خوښ شو مالا ځان خبروته جوړولو چې بيا يې خبروته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظرنه ګورم لکه تاسې چې..........

لړغلی شو بيا يې خبرې ته دوام ورکړ لکه ستاسې ځينې ملګري يې چې لري.

زه دصورت ښکلا چندان پلوی نه يم ديوه موقتي ښکلا ده اصلي او تلپاتې ښکلا په سيرت کې نغښتې چې ځښتن تعالی په هر چا نه ده لورولې ځوک چې دا ښکلا خوښه کړيې دهغه مينه هم تلپاتې وي په اوسنی زمانه کې داسې انسانان ډېرکم دي چې خاوند پرې دسيرت اوصورت دواړه ښکلاوې لورولې وي.

په خبروکې يې ورولوېدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا ليدلې ؟

خو هغه خبره په بله واړوله.

ارسطو وايي چې مينه يو روحي تسکين دی اود دوو روحونو عاطفي تړون ته مينه وايي چې يوازې روحي لذت لري اوله جسم سره يې تړاو نه شته خو افلاطون وايي چې مينه بې له جسمي وصال نه مينځ ته نه راځي بچيه زه دارسطو پلوی يم هغه بې له دې چې زما خبرې واوري همداسې لګياوو ماهم دکيلو پيسې ورکړې اودټولګي په لور روان شوم له يوډول زهني کشمکش سره مخ وم که رېښتيا ووايم دومره پخې خبرې مې دعبدل کاکا په ځېريوه کراچيوان باندې نه لوېدلې.

وختونه په بېړه روان وو دعبدل کاکا دکيلو په رېړۍ به چې ورپېښ شوم نوضروربه ددواړو ترمنځ داډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعرورواړولونوسمه کره کتنه به يې پرې پيل کړه.

ښه مې په ياد دي چې د تصوف اوکره کتنې په ساعتونوکې به زموږدټولګي خوا ته راغی رېړۍ به يې پرېښې وه اودکړکۍ څنګ ته به يې داستاد لکچرته غوږنيولی وو که په کومه خبره به يې نيوکه اوتبصره لرله نوبيا به يې يوازې ما ته هغه وخت کوله چې درېړۍ خوا ته به يې ورغلم نورماهم دا هېره کړه چې هغه يوکراچيوان دی دپوهنتون ديوه خواړه ملګري په ځېرمې خبرې ورسره کولې خوددې سره سره مې دهغه دزده کړواوتېرژوند په اړه معلومات ترلاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنګ کړن وعده يې راسره وکړه چې کله په څلورم کال فارغېدلې نو دخپل ژوند يوه کيسه درته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بيا يې وليکه دلنډې کيسې لپاره ښه موضوع ده نورنو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کال کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونوګراف نه تردفاع وروسته نېغ دعبدل کاکا خوا ته ورغلم سترګې يې له اوښکوډکې وې خوښ يې چې دا دمحصلينو په فراغت دخوښۍ اوښکې دي ، دواړه دصبرتريوې ورې ونې لاندې کښيناستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده وريادکړم غربو نيولې غوندې په خبرو شو.

بچيه !ستاټول ټولګيوال او دان ورهلکان چې سږکال فارغيږي زما څلورکلن ملګري دي دهغوی په فراغت خوشحاله يم خو په بېلتون يې ژاړم هغوی به مايوکراچيوان بولي خوزما په زړه کې اوده احساسات اوسپېڅلي جذبه ديوه ساده کراچيوان نه بلکې ديوه خواخوږي انسان ده ستاسې تګ ما په دې باوري کوي چې هرڅه پای

لري هيله کوم چې له دې ځايه لاړې نوخپل بوډا کاکا دې هېرنکړې ماله تاسره وعده کړې وه چې خپله کيسه به درته کوم داکيسې مې تراوسه چاته نه دي کړې خو زه يقين لرم چې ته به زما په خبروباوروکړې.

بچيه ! نږدې دېرش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمي وم دهمدې پوهنتون اوهمدې پوهنځي محصل وم په ټولګي کې مې ترټولو لوړې نمرې اخيستې مو.هغه مهال په يوه ټولګي کې شپېته کسه وو نيمايي هلکان اونيمايي نجونې وې داپوهنتون اوس جګړو يو څه خراب کړخو هغه وخت هرڅه ديوه رنګين خوب په څېرښکلي وو دا ونې اوګل بوټي هغه وخت واړه وو خوډېرپاک صفا اوتازه وو ښځې اونارينه خدمت ګاران به يې لرل هره خواپه دې پارکونوکې ښکلي چمنونه زرغون وو اوچوکۍ په کې لګېدلې وې څه به درته وايم هرڅه ښکلي وو بس يوازې زما قسمت خراب وو په درېيم صنف کې وم يوه ورځ استادانو ټولګي ته يوه نوې نجلۍ راوسته ټولوته يې معرفي کړه.

دا انجيلاستاسې نوې ټولګيواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوايې پوهنځی په همدې ټولګي کې پرېښی وو اوس يې له سره وايي. هغه به دخپل عمرپه څلورويشتم پاپنځه ويشتم پسرلي کې وه.

داوخت يې دخپلې رېږۍ په لورشاوخوا وکتل اوخبروته يې دوام ورکړ. هغه دومره ښکلې وه چې سترګې يې په ليدو نه مړېدلې دټولګي له ټولو نجون وسره يې مجلسونه په زړه پورې اوخواږه وو خوله هلکانو سره يې کار نه لرلو په درسونوکې هم سمه دبلا لور وه لکه اوږبې نطاقه چې په څو الفاظو کې يوعالم خبرې ځايوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بله داچې څوبهرني هېوادونه يې هم ليدلي وو .

دانجيلا په ليدوزماحالت پوره تغيير وکړکه رېښتيا درته ووايم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به يې هم په ټولګي اوبهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خوزه نه پوهېدم چې هغوی يې ولې دومره خيا ل ساتلو زما د مينې څوپيغامونه يې په ډېره بې غورۍ رد کړل اوپه سپکو سپورو يې ولمانځلم هغه وخت زه په ليليه کې نه اوسېدم کورمې په ښارکې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خوهتله به مې هم انجيلا په خيال کې ګرځېده يوه ورځ مې په کورکې يواوږد ليک ورته وليکه په پخو اادبياتو اون وو استعارو مې سينګارګړ.

دهغې له بې غورۍ مې خپل شکايتونه ورته وليکل په اخرکې مې ورته و ليکل که ستا پلار انسان وی نوتاته به يې مينه دربښودلې وه داخبره که څه هم ښکنځلو ته ورته وه خودزړه له درده مې وليکله

ليک مې راسره واخيست چې سباته يې په يوه ډول ورورسوم هغه وخت په پوهنتون کې دمينې څرګندولو يوه طريقه داوه چې په لاره کې به يې نجلۍ ته ليک وغورځولواونجلۍ به اوچت کړماهم داطريقه غوره وبلله ځکه ددې لارې دبل چا دخبرېدو وېره نه وه سباورځ موقع په لاس رانغله ليک مې په جيب کې وو دويمه ورځ يوه ټولګيوال راته وويل چې انجيلا هرسهار يو ځل دپوهنتون رياست ته ځي اوبيا ټولګي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون درياست مخې ته لاړم خوانجيلا رېښتيا هم زماله ورسېدو وړاندې رياست ته لاړه زړه مې دربا کوله ليک مې په لاس کې نيولی وو نږدې نيم ساعت وروسته انجيلا په ناز نخرو له رياسته راووته ليک مې له دروازې نه لاندې په زينه کې ورته ګذارکړخوانجيلا په همدې وخت کې پښه نيولې شوه چې ناڅاپه دپوهنتون رئيس له دروازې راووت اوپه انجيلا يې غږکړ.

لورې لږتم شه جوړه به ځو.

درئيس په لاس کې ښکلی دپېلومات بکس وو په ګړنديو قدمونوله انجيلا رامخکې شو دويمې زينې ته چې رسېده په زينه کې يې په يوه پراته کاغذي پاکټ سترګې ولګېدې ليک يې راوچت کړېې له دې چې څه ووايي خپلوعينکوته يې نږدې کړ زما په سترګوتوره شپه شوه له هغې ځايه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه ترهمغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجيلا ولې هره ورځ ټولګي ته له راتلو وړاندې دپوهنتون رياست ته ځي اورئيس يې څه کېږي درېيمه ورځ دپوهنتون انګړته نه وم داخل شوی چې د دروازې

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بوتلم هغه څه چې رئیس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي رئیس ته دسپکاوي په توریې په زورله پوهنتونه وشړلم پولیسو هم ځوورځې ښه وډبولم اود وهلو زده کړه یې راباندې وکړه دا.دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم دهرانسان لومړی مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لږجوړشوم بیا ترننه زه یم او اربړی اود پوهنتون انګړ اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکي خوزه بیاهم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلا یادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګیو ډک شو زه هم دملګروسره د ورستیو شپبو د تېرولو لپاره پاڅېد م
۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزموږ زاریو او ټینګار هېڅ ځای نه نیوه پولیسو دمها جرو دکمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی وو چې کمپ خوشي کړي اونورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهاربه یې جونګړې له کالیو سره یوځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځو په خلاف ډېر خواشینی وو. دماښا م له ډوډۍ وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنیموشپووي که نن نه وي نو سبا به خامخا پولیسو دغه کورونه ورانول خپل کلي کورته به لاړشو اووراني ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چندان دانسانانوزنده ګي نه لرو بس یوازې ژوندي پاتې یو اودجګرووېره راسره نه شته.

مورمې سوړاوسېلی وکړاو ماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي اوکنه ؟ هسې زماغوندې بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ویلو اوډېرخله به ماته یې خندا راغله خونن خندامندانه وه زه هم وېرې اوذهني کشمکشونولاندې کړی وم.پلارمې دورته ډډ ه ووهله اودتیلې څراغ په رڼاکې یې ماته وکتل:

بچیه !اوس په ښه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړې چې یوما مورمیت وکړی شي

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبارخلاص کړه نورنو باید په یوه بله تمه پاتې نه شوځومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې ستړی وو اودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګه به هغه ټاټوبی هېرکړم چې خاپوړې مې په کې کړې دي همزولي اوملګري په کې لرم په خاورو کې مې یې لوبې کړې ښوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هرڅه هېر کړم خو د دې سره سره دښارپه کوڅو او ښوونځیو کې خلکو دمهاجرمهاجر او بې وطنه ناري راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره نااشنابکارېده

په همدې فکرونو اودیوه ناليدلي کلي په لوردستومانه سفر خیالونو دخوب څپه راباندې راوسته او په پردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زما په ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

***

سهاروختي له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلار راباندې غږ کړ

والکه !نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې تړو نورنو هغه هم دد کان په کارون مصروف شو اوزه دښوونځي په لورپه نهیلي زړه روان شوم دښوونځي له دروازې نه وم ننوتلی چې دپولیسو ګاډی ودرېده اوراضیه تري راښکته شوه هغه زماټولګیواله وه پلاریې دپولیسوغټ افسروو راضیه به دڅوارلسو پنځلسوکالو وه خو ماغوندې هلکان ورسره دماشومانوغوندې ښکارېدل هغه هم ښکلې وه اوهم یې په درس کې په ټول ټولګي کې سیال نه وو

که څه هم زموږ ښوونځی د ډېروشتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلاریې د دې لپاره دلته راوستې وه چې یوورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښو نومرو فارغه شي

راضیې په تېرو څو کلونو کې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر او غبې به یې بللم که هغه مې د زړه نه نه خوښېدی نه کله به مې یې هم دا کنځلې او له سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلا یې زه په هرڅه ړوند کړی وم همدغه ویرې چې بیا به راته ښکنځل وکړي زما له لپاره د هغې د مینې اظهار ګران کړی وو

زما لیدو یوه شېبه تم شوه او له مسخروا وټوکو په ډکه لهجه یې راباندې غږ کړ

نهاجره !چې په کورکې مو چای مای نه پیدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پروپیسران خو تل خپلو دند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري وربا ندې راشي که سنګه ؟

زما زړه له درده وپړسېده په سترګو کې مې اوښکې راډنډ شوې او ځا ن راته دیوه بې ضرورته انسا ن په څېر ښکاره شو نو رنه هغه ماته یوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېرو څو کلونو کې هر ساعت ما او یو څو نورو مهاجروته د خپلو ملګرو په بدرګه داډول خبرې کولې خو موږ به په عاجزۍ په غوږونو کې مالوچ منډلي وو او په یوه پردي هېواد کې مو د خپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما د نورو مهاجرو ملګرو کډې چې لاړې بیا نو زه د هغوی لپاره د ساعتېرۍ یوه ښه لوبه وم

په ژړغوني او له تاثره په ډک اواز مې ورباندې غږ کړ

راضې نور نو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستاسې له ملکه د تل لپاره ځم دا ښوونځی به یوازې تا ته پرېږدم یوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له اداري څخه ترلاسه کړم

د راضیې په رنګ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حیرانه پاتې وه درېده خوزه مخامخ اداري ته لاړم خپله عریضه مې ورکړه او په انتظار کښېنا ستم دا داري له لویې کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لین وروسته ټولګیو ته روان شول خو راضیه وړاندې اداري ته مخامخ تر ونې لاندې حیرانه ولاړه وه او له سترګویې مړې اوښکې رواني وې په څو ساعتونو کې کارخلاص شو له مدیرصیب او نورو ښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولګي ته د خدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خو راضیه لاهم د ښوونځي په انګړ کې ترونې لاندې ولاړه وه او زه یې د سترګوله کونجونو څارلم کله چې ټولګي ته ننوتم دا هم راپسې راغله له ښوونکي او ټولو ټولګیوالو سره مې مخه ښه وکړه راضیه هم په خپله څوکۍ نا سته وه د ښوونکي په ځای یې له حسرته ډکې سترګې په ماکې خښې کړې وې

کله چې له ټولګي وتم نو د ټولو په سترګو کې حتې د هغو هم چې زه یې مهاجراو بې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې د باندې قدم کېښود بې اختیاره مې د راضې غږ غوږونو ته ورسېد

حمید جانه !کډه مو څه وخت ځي ؟

دا غږ دومره بې اختیاره د هغې له خولې ووت چې نه یوازې مابلکه ټولو نا ستو زده کوونکو په حیرانۍ سترګې ورواړولې د راضیې په څیره کې د پرېشانۍ او اضطر اب نښې له ورایه ښرګندې وې بله دا چې دا لومړی ځل وو چې ما یې له خولې نه په دومره ناز د مهاجر یا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناګاره کړ او په خپله مخه روان شوم

دویمه ورځ سهار مهال زموږ کډې په یوډول بهرنیو لاریو کې چې ټولې په یورنګ وې او په ترپالونویې سرې ټاپې پرې لګېدلې وې بارشوې او د پولیسو د ګوا ښ سره سم بلډوزرونه راورسېد ل د کمپ له دروازې چې وتم د لارۍ له پاسه مې راو کتل لاندې راضیه په دروازه کې ولاړه وه د پلا ستیکي ګلونو او څونورې کښوړې یې په لاس کې وې او په حسرت نیولې څېره یې له ساتونکو کمپ ته د ننوتلو اجازه غوښته خوزموږ د کډې لارۍ په ډېره بیړه روانه شوه د لومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نور دا هېرکړي چې زه یو مها جراو بې وطنه یم

شهزاده

پاچا په خپله زرينه چوکۍ کې ځان تاووکړ د ملکې خواته يې ناڅاپي سترګې ورواړولې چې دغاړې په هاريې ګوتې وهلې او په څېره کې يې دډېر خفګان نښې له ورايه برېښېدې خو پاچا بېرته درباريانو ته وکتل او ويناته يې دوام ورکړ

ښاغلو !دلښکراعلی سرلښکر لاهم نه دی راغلی خو زما خبره په غور واورئ زما پلار معظم ټولواک دې خدای وبښي د ننګ او غيرت په دې ډول خبرو او معاملو کې يې چا ته دومره د خبرو او مشورو موقع نه ورکوله هغه هر څه په توره فيصله کول او يوازې دمېړنيو قدرورسره وو خو کله چې هغه له خپل مرګ يو ساعت وړاندې ددغه هېواد دپاچاهۍ تاج زما په سر کېښود نو يوه خبره يې راته دوروستي وصيت په ډول وکړه هغه دا چې له درباريانو سره به په هره جګړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلار دغه وصيت هم نه وی کړی نو ما به په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږ سرلوړی ولس ورسره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صيب له مانه په څه خبره دومره خفه دی چې تر اوسه درباريانو ته نه دی حاضر شوی

ښاغلو !نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په دارونښا د معظم ټولواک په ژوند د خپلو دښمنانو د ځپلو لپاره په خپله خوښه د جګړو ډګرونو ته روان وی نن زموږ دښمن موږ ته ګواښ کړی هغوی فکر کړی چې د معظم ټولواک په مړينه زموږ پاچاهي کمزورې شوې او دوی فکر کوي چې د خپلو تېروماتو جبران به وکړي

په دربار کې ناڅاپي چيغې شوې

موږ د خپل ځوان شهزاده په مشرۍ د خپل سرا بښنو دلو ته له همدا اوس نه تيار يو موږ به د خپل دښمن دپاچاهۍ تخت د خپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده !

ژوندی دې وي زموږ شهزاره !

پاچا يو ځل بيا دلاس په اشاره هغوی غلي کړل خو يو سرتېری لا هم ولاړ وو

ښاغلوِ !شور او زوږ نه ته حاجت زموږ هېواد او پاچاهي په خطر کې ده هغه خاوره چې تر اوسه د دښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن يې دلاندې کولو نيت کړی خو زه وايم چې دغه ويارلې خاوره به زموږ سرتېري په خپلو سرونو وساتي

ولاړ سرتېري لاس اوچت کړ او د خبرو اجازه يې وغوښته په ادب يې خبرې پيل کړې

ښاغلی ټولواک !داځل به جګړې ته یوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه د سرلښکر ساتونکی یم هغه بهر د لښکر لیکې معاینه کوي او د تیارسۍ قومانده ورکوي ډېر ژر به ستاسې په حضور مشرف شي

سرتېري سلامي وکړه او په خپل ځای کښېناست د ملکې نه نیولې د دربار تر هر وزیر پورې په ټولو د خفګان سیوری خپور وو پاچا د جګړې په اړه خبرې کولې چې یو سرتېری له سلامۍ او رسمي ادابو وروسته راننوت او غږېې وکړ

ښاغلی عالم پناه دې ژوندی وي د قدرمن سرلښکر ستاسې په حضور کې د مشرف کېدو اجازه غواړي

پاچا په لوړ اواز ځواب ورکړ

احمقه !د هغه په مخ چا د دربار دروازې تړلې دي زرېې راوله له ډېره وخته د هغه په انتظار یم اوس په له خیره وروستۍ پرېکړه کوو

ټولو د دربار د زرینې دروازې په لورې وکتل دروازه خلاصه شوه یو د پاخه عمر خاوند چې لوړ قد ،اوږده ږیره ،اوږده بانه یې لرل سرترپښو په زغره کې پټ وو راننوت په مخ اولاسونو یې د پخوانو زخمونو نښونښو دله چې د ځوانۍ عمر یې ټول په سختو جګړو کې تېر کړی دی ټولو ته یې سلامي وکړه او بیا مخامخ د پاچا او ملکې خواته ورغی په ملاخم شو بیا دوه درې ګامه شاته په ادب ودرېد.

صیب د لښکر په نظم بوخت وم وبښئ چې په وخت ستاسې په حضور مشرف نه شوم

پاچا او ملکې دواړو د لښکر مشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه

هغوی به کله روانېږي ؟هروخت چې یو مناسب قومندان ورته پیدا شي

پاچا حیران شو اوله خپلې زرینې چوکۍ راپاڅېد

داځه وایې ستانه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهۍ کې چیرته وي ؟ته هغه ځوک یې چې زما پلار د د غه پاچاهۍ تاج زما په سرایښی خوتوره یې تاته درکړې داتوره تاته هسې نه د ته درکړل شو ې ته چې کوموجګړتوته تللی یې نو موږ خپل بر ی یقیني ګڼلی

دلښکر قومندان یې خبره ورپرې کړه

زه غواړم چې داځل دې د لښکر مشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستا مشرزوی اوس دادې پنځه ویشت کلن دی د دې جګړې لارښوونه باید هغه وکړي زه حاضریم چې د یوه عادي سرتېري په بڼه د هغه تر مشرۍ لاندې وجنګېږم

د پاچا په څېره کې د پرېشانۍ او خفګان نښې لا زیاتې شوې څو قدمه وړاندې راغی او د سرلښکر په اوږه یې لاس کېښود

ښاغلیهِ !ته زموږ د پاچا هۍ توره یې تاسره دا خبرې ښې نه دي ته یوازینی کس یې چې په دربار کې دې هره خبره اوربدل کېږي خو د دې سره سره په دربار کې دا خبره خپرېږي چې ته زما نه خفه یې ؟

سرلښکر مخ د دربار خواته راوګرځولو او په خبرو شو زه یو سرتېری یم د سرتېرو د عمل او ازمویښت ځای د جګړې ډګروي نه چې د دربار په قالینو د ریږېږي او د طوطي غوندې خبرې وکړي

ښاغلو !زه د خپل زړه خبره غوځه کوم د تېرو دوو میاشتو راهیسې زموږ د پاچاهۍ شهزاده نه معلومېږي په لښکر د هغه په اړه دوو خبرو زور اخیستی یو دا چې هغه معظم پاچا په دې تور وژلی چې د هغه په وړاندې د پاچاهۍ دعوه ونه کړي بله دا چې ټولواک صیب غواړي هغه زمونږ نه پټ وساتي هغه د جګړې له میدانونو ،تورو او مرګونو لرې یو نازولی ځوان رالوی کړي او څه ضرور رته ونه رسیږي حا ل دا چې هغه په دې هر څه پوهېږي معظم ټولواک باید زموږ د پاچا هۍ دنورو ټولواکانو په څېر د شهزاده ګانو په زړونو کې د ناز او نخرو په ځای د جګړې ،سپا هیتوب ، غیرت ،قربانۍ او مرګ کیسې پرېږدي

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو ښېل کړې یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوندکوي که معظم ټولواک زموږ د پاچا هۍ شهزاده له همدې وېرې وژلی وي نوزه دداسې پاچاهانو لپاره دتورې اوچتول څه چې دجګړې په وړاندې یوقدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وي نوزموږ دلښکرمشري دې ضرورورسپارل شي ماته دجګړې له ډګره دسر تېرور وزل ډېر ضروري دي ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای بښلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري ووژل شول خو بری مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګري کو چنی شهزاده پکې وګورم خوهغه په مړوکې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربار ته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړخونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې وړو وړو خبروبحثونه وکړو که زمو ږ دپا چا هۍ دتېر و بریو تاج دلښکر دسر قومندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کوله دا لومړی ځل دی چې په یوه پاچادخپل بچي دوژلوتورلګول کېږي خوکه سباته زموږلښکر ددښمن ترښاراوزندانه ورسېږي نودلښکرښاغلی مشربه بیا په خپلوخبروپښمانه وي

پاچا سرلښکرته وکتل او ارام په څوکۍ کښناست خو سرلښکربیا خپلوخبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یو سرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې واړه زلمي زامن دسلګوا وځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل او ددښمن اسونو یې جسدونه له پېژند ګلوۍ ویستل هغوی درې واړه زمادزړه ټوټې او دشهزاده ټولګیوال وونن دهغوی نوم نښان نه شته اونه یې ددې ځمکې په مخ دمزارپه نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زمادغه درې نوم ورکې زامن اوددې پاچاهۍ یوشهزاده دکومو ځانګړتیاوو په اساس سره بېلېږي

ښاغلو !ماکومه کوستاخي نه ده کړې مایوازې هغه له حقیقت نه پرده پورته کړه چې ددربارمشران یې دخپلومقامونودساتلولپاره نه شي ویلی زه یوازې داوېل غواړم چې په دې دربارکې باید یوشهزاده اودلښکرعادي سرتېری هېڅ فرق ونه لري چې داپه تېروزمانوکې زموږ دپاچاهۍ دپاتې کېدویورازوو معظم ټولواک ! که زموږ شهزاده ګان همداسې په نازاونعمتونو کې دجګړې له ډګره لرې دشاهي ماڼۍ په ښونواودمرمرینو ماڼیوپه پالنګونوکې رالوی شي نوداسې و

ګڼه چې سرله اوسه زموږدشاهي ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتوشوې او تاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې دددربار دروازه خلاصه شوه یولوړرتبه سرتېر ی دپاچا خواته په ساه نیولي اندازیې دپاچامخې ته خبرې په ورخطاانداز خبرې پیل کړې

صیب ددښمن لښکرزموږدسرحد یو کیلومترۍ ته رارسېدلی اوپه ډېرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سرله اوسه یې مخه ته ورروان نه شو نوزموږ له سرحده به راداخل شي اوزموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونوناولې کړي

په دربارکې شورجوړشوټول پا څېدل سرلښکر دملکې اوپاچالاسونه ښکل کړل اوبې له څه خبروله درباره په منډه ووت.

* * *

دپاچا هۍ په سرحد کې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کمزورې شوې او سرلښکر یې د پاچا هۍ د سرلښکر د یوغیشي ښکارشو هره خوا ددښمن د سرتېروامبارونه جوړوو هره خوا ویرونه

او کریږي او ربډل کېدي نورنو د پاچاهۍ سرتېروته يوازې د دښمن تعقيبول ورپاتې وو ،ټوله شپه په ښارکې نښتې راونې وې د دښمنانو پاچا او ملکه هم په تيارو کې په تېښته بريالي شول د سهار دلمر راختو سره دلښکرمشر د پاچاهۍ بيرغونه دښارپه ټولو لوړ زبرجو نو ورپول بيا په اس سپور شو او دزندان دروازه يې ماته کړه دزندان نيمايي برخه هم دده دلښکر هغه سرتېري وو چې د تېروجګړوپه مهال دښمن نيولي وو ،سرلښکرته ټولوزند انيانو په خوښۍ غاړې ورکولې او خولې يې له خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکردزندان ديوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړاو دروازه يې خلاصه کړه د پېلوځې په تته رڼاکې يې په يوه بندې سترګې ولګېدې چې په لاس او پښو کې يې زولنې وې، سريې ځوړند اچولی وو ،سرلښکرد هغه سرله زنګون را او چت کړ بندي چې په مخ او لاسونو يې د زخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل د سرلښکرخوله له حيرانۍ وازه پاتې شوه ،توره او خنجريې له لاسه پرېوتل او بندي يې په غېږکې ټينګ کړ

زما شهزاده ! زما دزړه سره !زمريه !زما فکرونه غلط وو ما فکر کاوه چې ته به مو ږ نه پټ د پاچاهۍ په ماڼۍ کې دعيش او خوښۍ ژوند تېروې ما وبښه ژوندی دې وي زمو ږ معظم ټولواک ،راځه ته نور بندي نه يې راځه ښاغليه !چې د دغه ستربري زېرى خپل دربارته کډه يو سو د سرلښکرله سترګو اوښکې راماتې شوې او د شهزاده دزولنو په ماتولو بوخت شو.

۱۳۸۸\۲\۱۶

وروستی فصل

په خپل ورځني مهال و بش کې يې د شپې يوه او ږده برخه د خپل نوي داستان د ځينو برخو ليکلو ته ځانګړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته دورځپاڼې له دفتره کورته راغی نو د ورځنيو تود و پېښو او خبرونو ليکلو به يې زهن دومره خوړلی وو چې د کورنۍ د غړو سره به يې هم په ورين تندي خبرې نه کولې د ډوډۍ تر وختـه بـه يې په يوه اوبله ځا ن بوخت ساتلو په زهن کې به يې لاهم ورځنۍ پېښې او خبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ او مجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېر د پاخه عمر او سپين ږيري کسا ن هم داسې نه وي خو کله يې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پيل کړنو طبعه يې ترپخوا هم ناارامه شوه او ديوه ناڅا م مين په څېربه يې چرتونه وهل ورو ورويې د کورنۍ غړي هم ورسره بلد شول او هغه يې په دې اړه سپيناوي ته نه مجبورولو له ډوډۍ خوړلو وروسته به سيخ خپلې کوټې ته ننوت وربه يې ځا ن پسې بند کړ او دداستان په ليکلو به بوخت شو ډېرې پاڼې به يې توري کړې خو چې دلو ستلو وروسته به يې خوښې نه شوې ټولې به يې څيرې کړې او ليکنه به يې له سره د خوښۍ په څرګند ولو پيل کړه تر هغه به په ليکنه بوخت وو چې دخپل داستان له اتلانو سره به په خپله په خوب کې روان شو له هغو سره به يې خبرې پيل کړې هر يوه به ورته چيغې وهلې چې داستان يې زر خلاص کړي ډېر وبه ګيله ترې کوله چې ولې يې کېسې د ښار زرګونو خلکو ته رسولې.

سهار به چې ليکوا ل د خوبه راپا څېده نوګڼې پاڼې به تر بړنه لاندې پرتې وې نن ماښا م يې دورځپاڼې دمدير نه اجازه وغوښته او ورته ويې ويل چې دداستان وروستی فصل ليکي هغه د خپل دې داستا ن په سبب دورځپاڼې په مديردومره ګران وو چې هرغوښتنه يې منله نوځکه خويې نن هم اجازه ورکړه چې دداستان وروستی فصل بشپړ کړي.

په لاروېږ په ذهن کې بېلابېل فکرونه ګرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه دداستا ن اتل ووژني هغه کس چې دتېرېوه کال نه راپه دېخوا د هغه دنيمو شپو ملګری وو اودزړه کېسې يې ورسره کولې په وروستي فصل کې دداړه مارانوله خواددا ستا ن شريف اتل له ټولو ملګروسره وژل کېدو لو .

هغه له ځان سره فکرکاوه لکه په رېښتيا چې بېګاته قتل کوي ځا ن ورته يو قاتل ښکارېده هغه دداستان په پيل کې دمقدمې په ډول ليکلي وو چې دايو رېښتنی دا ستا ن دی خودا يوازې د ه ته معلومه وه چې په څومره مهارت يې په يوه خيالي داستان دورځپاڼې له مسئول مديرنه نيولې ترهرعادي لوستونکي تېرايستلي دي.

دداستا ن اتل ورته دومره ګران شوی وو چې اوس ورته دوروستي فصل ليکل له حد ه سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې يې بايد هغه وژلی وی.

د شپې ناوخته يې دکوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپينو پاڼويې څوځله قلم وخوځولو خود اتل دمرګ صحنې ته به چې ورلنډ شو بيابه يې زړه درد وکړ دبدماشانو دډلې پياوړی قاتل به چې د اتل څېره دتومانچې په دوربين کې راوسته نود هغه قلم به ځای په ځای په پاڼه مېخ شو شا په تخته به اوړود وغځېد او په ګوتو به يې لړزه راغله له ځان سره به يې په لوړ اواز خبرې پيل کړې.

دهغه په ځای زه دوژلو وړيم مادرورځپاڼې ټول لوستونکي د دروغو په يوه خيالي داستان وژړول نوربايد هغوی ته حقيقت ووايم اوبښنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې ګناه ووژنم يوازې د دروغو ګناه مې بس ده نه غواړم يو قاتل شم.

بيا په ځای کې راکښېناست ګوتو او قلم يې له پاڼو بل خوا زورکاوه له مجبوريته يې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل يې يو ځل بيا له سره پيل کړل نيمه شپه کېده چې ټولې پاڼې يې ولوستلې اودوروستي فصل سپينې پاڼې ته راورسېد زړه يې دداستان په ليکلوله پښيمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې دداستان وروستی فصل وليکي اودداستان اتل له خپلو ټولو ملګروسره ووژني خودقتل خبره به يې په زړه دغشي په څېرولګېده.

په سترګويې تپه تياره شوه بيايې دکوټې دېوالونو ته وکتل اوچيغې يې کړې.

زه قاتل نه يم !هغه هېڅ ګناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلی يم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کوميډي دی که تراژېدي نه....نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي بايد خپله دداستان وروستی فصل شم.

قلم يې راواخيست بې اختياره يې په ليکلوبوخت شو په څوشېبوکې يې شپږ اوه پاڼې تورې کړې په تندي يې په يخه هواکې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته يې دپای ټکی کېښود نيته يې وليکله اوپه بيړه اوچت شوله مخامخ الماری نه يې يوه نوې تمانچه راواخيسته اوخپل تندي ته يې برابره کړه په کوټه کې له يوه درانه اوازسره ليکوال دوروستي فصل په پاڼو پړمخې راوغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکي سباورځ دورځپاڼې ترلاسه کولو په انتظاروو اوکله يې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نو په ځای يې دليکوال تصويراوناڅاپي مړينې خبردوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

۱۳۸۸\۱۱\ ۱۵

www.sikaraam.com

زنداني

که دا زېرې ډېر نه لس کاله وړاندې پرېښوی وای نو شاید چې د زندان نه له وتلو وړاندې به یې له ډېرې خوښۍ ساه ورکړې وه خو اوس چې د ولسشمر د فرمان سره سم د هغه د زندان د ېرش کلن ژوند پای ته ورسېد نو دده لپاره کومه نوې او په زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانی ادم خا ن نه وو چې هره شېبه به یې کور او بچیانو په یاد له سترګو اوښکې روانې وې هغه اوس دا بیخي هېر کړي وو چې هغه یو وخت د یوې شتمنې کورنۍ غړی وو او د ښه ژوند خاوند وو له زندان او د غه تکې تورې کوټې سره یې دومره عادت اخیستی وو چې نور نو د ازاد ژوند خیال هم ور سره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،د ېرش کاله چې یو څوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او د هغه غوندې په زندان کې عمر تېر کړي نو د هغه زړه به خامخا د دردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشر به خدای خبر د کومې خوښۍ په ویاړ د غه مجرمین معافي کړي وو کنه هسې خو اخترونه پخوا هم تېرېدل خو د ادم خا ن غوندې زندانیانو ته یې رښتیا هم کار کتلی وو

ادم خان لا په د غه ذهني کشمکش کې وو چې یوه سرتېري دروازه ور خلاصه کړه یوه جوړه جامې یې په مخ کې ورته وغورځولې او په خنداڼ وله لهجه یې ورته زیاته کړه:

ـ پاڅه خبرنه !اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډو رډو سترګو سرتېري او بیا جاموته وکتل خو هغه ورته بیا یو قدم راوړاندې شو.

هسې ولسمشر په تا سې مردار خور و مهربانه شو پاڅه په نیم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کور او خپلوا ن به لرې، کنه بیا پخواني یادونه درته تازه کوم د پخوانو یادونو په اورېدو سر ه ادم خان په ځای کې رانېغ شو

ـ ځم صیب ځم .....هسې پښې مې لړ درد کوي !

* * *

په کلي کې سهاروختي شورما شور وو هرچا داختر لپاره تیاری نیوله د قربانۍ مالونو په هر انګړ او مال ځای کې بغارې وهلې د جومات ملا صیب په لاسپیکر کې وینا کوله او خلک یې ښو کارونو او د قربانۍ فضلیت او یو د بل سره پخلاینې ته رابلل په همدې شېبو کې یو ډنګر وچ کلک انسان چې لویه خېرنه ږیره او زېړ رنګ یې لرلو او د چرسي غوندې ښکارېده کلي ته ورننوت له شانه یوه ډله شوخ ماشوما ن ورپسې وو او د لېوني لېوني نارې یې پسې وهلې.

ادم خان په دې د ېرشو کلونو کې هر څه هېر کړي وو خو د خپل کلي نوم یې نه وو هېر کړی په ښارکې یې هم خپل پخوانی کور پیدا کړ خو پیره دار ورته وویل چې د کور مالکان ټول د اختر لپاره کلي ته تللي دي

دیوه لوکس او ښکلي کور دروازه یې ټک ټک کړه په لومړي ځل یې په زړه کې سبک پیدا شو زړه یې درزا پیل کړه د خپلې کورنۍ د د ېرشو کلونو پخواني یادونه یې په ذهن کې وګرځېدل په سترګو کې یې اوښکې راماتې شوې د دروازې د دویم ټک ټک سره د انګړنه د چاد پښو ښکالو اواز راغی او بې له ځنډه دروازه خلاصه شوه یوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظر وکتل او په غوصه یې خبر ې پیل کړې

مردار خوره ولې زنګ نه وهې چې د دروازې رنګونه الوزوې نن ورځ د سوال او سوالګرۍ نه ده چې ته دلته ولاړیې وا م ځه د دې ځایه ورک شه که نه د پسه په ځای به دې قرباني کړم

ادم خان یو قدم ورو وړاندې شو په شمېرلو الفاظو یې خبرې پیل کړې:

وه ځوانه !ته زما خپل یې زه سوالګرنه یم خپل کورته راغلی یم ځوان وخندل اوزیاته یې کړه واه واپکه دادې لابله سپکه اوس دکوردعوه هم کوې وام ځه په جومات کې کېښنه چای هم وڅښه اوخلک به پیسې هم درکړي ځه له دې ځایه دې دابده ښېره دې ورکه کړه چې زموږ ماشومان به ووېروې !

په سترګو کې د اوښکو بهیر را مات شوا و د ځوان په اوږه یې لاس ونه کېښود ل

بچوزه سوالګرنه یم ادم خان نه یم خپل کورته راغلی یم ځوان یو قدم ترې شاته شو اوپه شونډو یې قهر جنه موسکا روغوړېده.

ځه خبرنه د دې ځایه ورک شه زما ادم خان لالا خو یې دېرش کاله وړاندې شهید کړ بیازه دومره جاهل یم چې خپل ورورونه پېژنم په ټپلو ټپلو یې له دروازې نه لرې کړاو دروازه یې بنده کړه.

زړه یې د کاڼي په ښېر کلک شو بېرته په راغلي لار روان شو د خپل کشرورورعظم خا ن خبرو یې په ذهن کې شورجوړ کړی وو پرلپسې تندیکونه یې خوړل لس پنځلس ګامه نه وو تللی چې له یوه تندیک سره په ځمکه راولوېد اوله خولې یې سوررنګه وینې داره وکړه.

کتیبه لیکونکی

هرسهار به چې د پوهنتون په لور روان شوم نو ضرور به مې په لاره کې د هغه ځوان کتیبه لیکونکي پوښتنه کوله اوڅوشېبې به یې په واړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.

دهغه په کوچني دکان کې به د مرمرینو ډبرو سپین ګرد خور وو خوله اوپزه به یې په دستما ل ترلې وو اوزه به یې هم په خبرو سم نه پوهېدم خوترټولو په زړه پورې راته هغه بیتونه وو چې د نوو قبرونو لپاره به یې په نوو کتیبو لیکلي وو اوهرلاروي به له دکانه بهر ورته بو ځل خامخا کتل.

د یو څو بیتونو په لوستلو به مې دغه نړۍ په سترګو کې تته شوه هرڅه به راته پیکه ښکارېدل په کتیبو ټول لیکل شوي بیتونه دومره دردونکي وو چې یوه شیبه هم ترې زړه نه صبرېده د دنیا دبدرنګۍ اود اخرت ښکلا ټولې خبرې پکې بیان شوې وې.

په ژوند لیکونو کې د ښارډېرمشهورکسا ن هم وو چې کتیبه لیکونکي ورته په خپل ذوق اوځانګړې ډېزاین د هغوی د دې نړۍ وروستۍ پتې پرې لیکلې وې.

ددغې دردونکو بیتونو ټاکنه دکتیبه لیکونکي دځانګړې زوق څرګندونه کوله یو څوبیتونه به یې ستاسې لپاره هم راوړم.

په مزار مې ولې پټه خوله تېـــرېږې
سپېرې خاورې خومې غږکولی نشي

***

داپه یاد دمحبت درسره واخله
دژوندون شمعه به مړه وي مونږبه نه یو

***

راشه په سلګو کې دکفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

***

ګورهم وران نه کړستاتصویرزما په سترګو کې
خو اخبرمېږیانو کړه راجوړه نړۍ لاره په سترګو

***

په ژوندون دې چې زما ونه کړقدر

پس له مرګه مې بیامه ژاړه په قبر

***

قبرسوری کړه حال مې ګــــوره

په خمار و سترګو مې پر بو تل ګردونه

همدا سې نور دې تـه ورتـه بیتونـه چې ډېـري لرغونـو شـاعرانوو پـه مرمرینوکتیبو لیکل شوي وو چې لوستونکو ته به یې د مرګ څېره او ډهد یرې درد نه چوپتیا یاد وله.

هغـه دومـره شـهرت تـه رسـېدلی وو چـې دښارډ پروعمرخوړو کـسانو به لاپـه خپـل ژونـد هـم د شـناختې جوړولو ډیزاین او لیکنه ورکوله هلته له هرچانه دا خبره هېرېده چې یو ازې بوډا ګان د مرګ خولې تـه نږدې خلـک دي.

ځکه هلته د ماشومانو ،زلمو ، د جګړو د شهیدانو او بوډا ګانو ټولو ژوند لیکونه موجود وو او دهـر چا د مرګ نېټې یې په مرمرینو کتیبو لیکل شوې وې زه په پوره باورویلی شم چې له دنیاوي چارو به مې زړه مات شو نو هلتـه بـه ورغلم او یوه شېبه به مې د همد غه نالیدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نورنو دواړه دومره سره اشنا شوي وو چې د ځینو کتیبو په ډیزاین او د رنګ پـه انتخاب کې بـه یې هم زما سره مشوره کوله او په ساعتونو وخت به مې د هغه له ګردونو په ډک دکان کې تېرېده.

د هغه ټول مشتریان دا سې کسان وو چې خوښـې بـه یې نه پېژندل د ټولو به څوک مړه وو او یا به یې لـه وړاندې د کتیبې لپاره لیکنه ورکوله.

یوه ورځ د جمعې پـه ماسپښین د هغه خوا ته ورغلم زما په ورتلو پا څېده او د لومړي ځل لپاره یې پـه خنـدا غـاړه راکړه لوی لوی بریتونه ،وروځې او باڼه یې د مرمرو په سپین ګرد لړلي وو.

ما لا بله خبره نه وه کړې چې یوې لویې مرمرینې کتیبې ته یې اشاره وکړه.

ته وګوره نوی ډیزاین دی!

د دکان پـه کـونج کې ا یښې کتیبې تـه نږدې ورغلم چې پـه سرکې یې د نورو دردونکو بیتونو پـه څېر بیتونـه راغلي وو ټوله مې په بیړه ولوسته لاخلاصه کړې مې نه وه چې د درد یو څپه راباندې راغله دا څه کوې خپـل ژونـد لیک دې په ژوندون لیکلي !؟

هغه بیا وخندل.........

ملګریه !په ژوند هېڅکله هم اعتبار نشته.

هسې نه چې بیا زما په ذوق برابرکتیبه راته څوک و نه لیکي.

هغه خپل ټول ژوند لیک په نوي ډیزاین لیکلي وو خو د وفات نیټه یې په قوس کې خالي نیـولي وه د کتیبې پـه لوستلو دومره وو ېرېدم چې په بدن مې لړزه راغله.

خو هغه بیا غیږ را کړه.

ویرې او فکرته اړتیا نشته مرګ ماته اشنا دی زه او مرګ هـره ورځ دد وو ما شومانو په څېر یو د بل سره لـوبې کـوو زما ټول عمر د مرګ په یاد تېرشوی زما د ژوند یوه شېبه هم د دغې ښاغلي د یاده خالي نه ده نو بیا ولې تـرې وډا رشم که نن نه وي نو سبا به خامخا غاړه ورکوم.

هغه په ما دومره ا ثرو کړ چې د مرګ یاد به هرځای د سیوري په څېر را سره روان وو پـه اونۍ کې بـه یو یـا دوه ځله د ښار لوېي هد یرې ته ضرور ورتلم کتیبې مې لوستلې او پـه دعا مې لاسونه او چتول .

یوه اونۍ وروسته بیا هدیرې ته لاړم د هدیرې په لمن کې یوه نوي قبرزماپام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرینه کتیبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې یې درنګ بوتلونه او واړه برسونه دوانښو په سرپراته وو.
دعادت سره سم مې دکتیبې په لوستلوپیل وکړلانیمایي مې نه وو لوستي چې دسرویښته مې نیغ راودرېدل داهماغه کتیبه وه چې یوه اونۍ وړاندې مې دهغه په دکان کې لوستې وه.لوستوته مې دوام ورکړخواوس هغه خالي ځای په یوه نیټه ډک وو اوترڅنګ یې دکتیبه لیکونکي دسرطان ناروغۍ یادونه هم شوې وه.
۱۳۸۸\۱\۱۳

په زندان کې زېږېدلی ماشوم

دماشوم مې غوټۍ ټول عمرله ۱۸ میاشتو څخه زیات نه وو دښارپه زندان کې ترټولوکوچنۍ زنداني وه بلـه داچې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي اودنوروبندیانوخونوتـه ورشي لـه نامـه سره یې هرزنداني اشنا وو کله چې به څوک دخپلوزندانیانوپوښتنې او احوال اخیستنې ته راغلل نویوځل به یې وړوکې غـوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به یې یوڅه ورکول.
هغه په زندان کې ترټولوکشره زنداني وه.
سلما اوسدوخان چې کله پولیسوددوومجرمینوپه نوم په دغه زندان کې واچول نودا هغه شپې اوورځې وې چې دواړه په یوه اوبل دزړه له کومې مین وو سلما په لومړي ځل پـه خپلورګونوکې دیـوې رېښتنې مینې خوځښت حس کړی وو هغې له سدوخان سره واده وکړخودژوند خوږې ورځې اوشپې یې په زندان کې تېرې کړې اودمینې لومړۍ میوه یې همداغوټۍ وه.
غوټۍ دزندان په تنګه فضاکې دسلما اوسدوخان له غېږې روټوکېده یاکـه لرېـل ډول وواېو هغـه ددوه داسې انسانانولوروګڼل شوه چې دتیاروداوږدومزله نه یوې روښنایي ته درسېد وسره سم یې خپـل لومړي قدمونـه بیاپه یوه تیاره واټ کېښودل دغوټۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپېریال کې اوچته شوه چې لـه کریـږو او سړو اوسیلو سره له پخوانه اشنا وو اوبیاداسې وخت هم راغـی چې غـوټۍ ټولوزندانیانوو پېژندـه اوهرچابـه نازورکولودخپلواولادونوتنده به یې پرې ماتوله.
هغه به ډېرځله دالاهو په ځای دزندانیانوساړه اوسیلي او د زولنو شړنګا اورېدلـه حتی چې دخپـل زنداني پلاراویامورغېږې ته به هم ورغی نو هغوی به ورته دحسرت اودرد له اوښکواوسیلو پرته بل څه نه ډالۍ کول .
ډېرځله به چې غوټۍ دزندان په دهلیزونواوانګړکې سترې شوه نودسلماغېږې تـه بـه یې پناه وروړه سلما به دزړه غوټۍ دزولنوپه شرنګهاراوده کړه ا وخپله به دسړواوسېلوسره پخوازمانوته لاړه...
پـه اورکې هغـه څـوک سوزي چې اورپـرې بلېـږي هوځکـه خودسلمادښکلااوجمال لـه زوره هغـه څـوک خبروو چې پـه ژونـد کې یوځل دهغې دلیدوویاړورپـه برخـه شوی وو ددې مـا حـول نـږدې کلـي کورونـه څـه چې دښارپه لرې څنډوکې هم ډېروخلکودهغې صفتونه کول.
کـه بـه د هغوی په ګاونډکې دبل چا دښکلاستاینه هم کېدلـه نودسلماښکلادهغوی لپاره یولوړمعیاراونمونـه وه اوویل بې چې دسلما په څېرښکلې ده هغوی ملامت نه وو دسلماپه څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې دغرونوطبعت، رنګ اوبوی یې درلود دسلماپلاریوشتمن کو چی وو خوخدای خبرچې ولې یې دغرنۍ ژوند نـه زړه تورشو ټول مالونه اورمې یې وپلورلې اوبلاخره یې دښار په دغه برخه کې یو کوروا خیست یوکال وروسته

يې خپل بچيان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنيوالي کې په زده کړو پيل وکړ خو خبره چې دهغې ترشل کلنۍ ورسېده نو په طبعت کې يې هغه خويونه وو پاتې کوم چې غرنۍ او کليوالې پېغلې وربانديې ښکلي وي، دښار په رنګ لمبېدلې وه او حتی تردې چې په ښاري سينګار کې يې تر بل هرچا زيات افراط کاوه او د خلکو سترګې يې په زور ځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدو وروسته يې پلار ديوه سوداګرزوی ته ورکړه داپرېکړه دسلما دخوښې خلاف وه خود پلار سترګې يې دولور پر بېمانه پيسو پټې کړې وې.

له واده يې څو مياشتې نه وې تېرې شوې چې سلما دلومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلان عملي کړ او د تل لپاره يې له خپل مېړه نه ځان خلاص کړ.

داسې وو چې يوه شپه يې مېړه په خواږه خوب اوده وو نو د تمانچې په مرمۍ يې دهغه دخوب موده دابديت لپاره وغځوله.

دخپل خاوند دګڼو شتو سره له يوه بل نوي ملګري سره وتښتېده له دويم مېړه سره يې همداسې لوبه وکړه دپيسو په وړلو يې له دريېم ملګري سره واده وکړ.

نور سلما داهېر کړې وو چې هغه څوک او د چارلور ده د هغې په سريوازې دپيسو او شهرت ګټلو خمار خورو وو خو په څنګ کې يې دخپلې ژبې او ښکلا له جادو هم پوره کار اخيست خپل کور او خپلوان ترې هېر وو او د ښکلا په زوربه يې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره يو کال يې له درېم مېړه سره تېر کړ هرورځ به يې دښار په پارکونو کې ورسره مازديګري چکرونه وهل خو په دې يوه کال کې هم داولادمور نه شوه يوه ورځ دخپل خاوند سره له چکره وروسته دښار يوه هوټل ته دډوډۍ خوړلو لپاره تللې وه چې دهوټل په د هلېزکې يېې په يوه ښکلي ځوان سترګې ولګېدې په هماغه سرسري کتو کې يې خپل دکاکا زوی سدوخان وپېژندلو هغه څوک چې دماشومتوب ډېرې سپېڅلې شپې يې ورسره تېرې کړې وې او بيا به دژمي په موسم کې درې مياشتې ددوي کورته ددرس ويلو لپاره راته.

دسلما په زړه کې ددرد يوه څپه تېره شوه سدوخان ته يې په ځېر ځېر وکتل په سترګو کې يې سره وپېژندل خو سدوخان په حيرانۍ سره راپاڅېد سلما او دهغه خاوند ته يې سترې مشې وويل او بيا په بې صبرۍ دسلما خواته ورلنډ شو.

اخر دومره بې حيايي او سپيتوب تا دا فکر هم ونه کړ چې اخر د چالوروې او څه دې وکړل ؟
مونږه په ښار کې پښتو او پښتونواله وبايلله خو عزت مو په خپل لاس کې وو.
سلما وخندل..........

سدوصيب دازړې خبرې دي مادرته وېل چې غواړم ژوند مې ديوه ښکلي فلم په څېروي ماهماغسې ژوند وکړ دژوند په فلم کې زه اوس هم يوه اتله يم.....

دسدوخا ن په سردرد راغی خپله ماضي ورته ديوه خوب په څېرښکاره شوه او اوسنۍ خبرې هم ورته دخوب نه کمې نه وې په فکرونو کې ډوب شو خو سلما بيا وروړاندې شوه خاوند ته يې په اشاره دتلوامرو کړاو سدو ته يې مخامخ وکتل.

زه بيا هم له تاسره په پخوانيو عدوولاړه يم خو شرط به دا وي چې زما دليد و په اړه دې چاته له خولې حرف هم ونه باسې.کنه زه بيا داهېروم چې ددواړو وينه يو وخت سره شريکه وه.

سدوخان لاپسې حيران شو سلما ورته بيا هم دپخوا په څېرښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې دهغې دښکلا له بـــــڼ نــــــه يــــــوه پاڼــــــه هـــــــم نــــــه وي رېژولــــــــې.
دښار په ځينو هوټلونو او پارکونو کې يې بيا بيا سره وليدل سدوخان که هرډول وو خو سلما احساس کړه چې هغه

دیوې ښکلې ښځې تر څنګ یوه ماهره قاتله هم ده خو اوس یې چې په ربښتني ډول په یوه داسې چاړه بایللی چې ماشومتوب یې ورسره تېر شوی وو.

دلومړي ځل لپاره دیوې ریښتنې مینې احساس چې پخواني یادونه او اوسني خواږه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربیم مېړه هم دنورو دوو په بر خلیک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې دربیم مېړه په روغتون کې له څو خبرو وروسته دژوند وروستۍ سلګۍ وهلې او ادله خپل ریښیتني مین سره له ښاره دتیښتې په حال کې وه چې پولیسو دواړه ونیول او دویمه ورځ دپولیسو له جنايې څانګې دلته دښار تر ټولو لوی زندان ته راوړل شول.

۱۳۸۸\۱\۱۵

جلال اباد هاشمي پلازه

له ویني ترمینې

دښارلوی روغتون او زمونږ پوهنځی دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ویرونه اودعا جلونارو غانو دامبولانس او ازونه رارسیدل یوه کوچني واټ تـه ورتـه ساحه زمونږ دپوهنځي اورغتون ترمینځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتـون نـه دې دناروغـانو کوم پـایـوازـ زمونږدټولګي وردوینې دغوښتلو لپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګیوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي یا دپوهنتون لوړپوړ مسئولینو اونا شنا استادانو هم وروټکولو نو هرچا به فکرکاوه چې بیا کوم کس دناروغ لپاره وینه غواړي.خویوجوت تو پیرداوو چې دناروغ یاپایواز رنګ بـه دمړي پـه څېرزېړاوښتی ؤاوپه دمه دمه به یې داسې خبرې کولې چې ژوړې بې وسۍ او عذرته ورته وې. دغه کسانو ته به ډېرځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خوځینې استادان چې لږنرم غوندې ؤاویاهم دخپل ژوند پـه اوږدوکې لـه داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به یې ورکړه چې ټولګي ته رانـنوځي دهغه په لاس کې به یې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بیابه یې زمونږخواتـه راوکتـل هلکانو دغـه فلانـی ګروپ وینـه څـوک لـري لـه دغـه کاکـا سره ترروغتـون لاړشئ او دخدای په رضاوینه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ یا هلک به نرې پوښتنه وکړه.

استاده څومره وینه غواړي ؟

داستاد په ځای به همغه کس ځواب ورکړ.

ورنیو دومره وینه پکارده باوروکړی چې دروغتون دوینې په بانګ کې یو څاڅکې وینه هم نشته کنه دلته نه راتلم .

دوینې اندازه به کـه لـه دوه سوه سې سې کمـه وه نوډېرټولګیوالـو بـه لاسونه اوچت کړل چې ډېربـه پـې شوخ هلکان وو. اودابه یې له ټولګیو نه دوتلوښـه بهانـه ګڼله ځکـه چې دغیر حاضرۍ وېره بـه یې نـه وه خوکـه دوینې اندازه به یې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت یې پنځه سوه سې سې ښودله نوپـه ټولګي کې بـه یـوډول چوپتیا خوره شوه هرچابه ځا ن دمېزپه سرله خپلو کتابونو او کتابچو سره بوخت کړبیا به نوپـه دې وخت کې استاد پـه کوم چاغ هلک لاس کېښود که دوینې ګروپ به یې ورسره برابرهم نه ؤمجبورؤچې داستاد غوښتنه ومني نوویـل به یې چې دوینې په بانګ کې دوینې ګروپ بدلیدلی هم شي.

دوینې غوښتونکي اکثره بوډاګا ن اوزړې ښځې وې داسې هم کېدل چې یـوکس بـه ولاړوو اوبل بـه کاغـد پـه لاس دټولګي په مخ کې دوینې غوښتـو لو لپاره ودرېده کـوم شوخ هلـک بـه لاړه وکړاوپرې غږبـه یې کړ........

وه کاکا ! دلیلېي دلوبیا اوو ریجوبه څه وینه وي هسې نه خدای مکړه ناروغ دي لابد ترکړي په دې خبره به ټولو وخندل خو استاد به چې د قربانۍ، خواخوږۍ، خیراو ثواب خبره رامنځته کړه نو د ټولو خندا به غلې شوه.

یوه ورځ مې ښه په یاد دي د پنجشنبې ورځ وه دویم ساعت وو استاد دیونان دلرغونو ادیانو په باب خبرې کولې او داتن د ربا النوعانو څیرې او کړه وړه یې یې زمونږ لپاره انځورول.

رب النوعه یو ډول غیرطبعي انسان وو چې هغوی خپل خدایان ګڼل د لمر راختو او لمرپریوتو، ورځې، شپې د باران او طوفان راوستلو قدرت یې په لاس کې وو ډېرځله به چې د دغه وګړو په وجود کې د بوډاتوب نښې څرګندې شوې نو درب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلو دوستانو سره به یې مخه ښه وکړه داتن د پراخه ځنګلونو خواته به ولاړل هلته به یې له دنیاوي چاروزړونه راټول کړل د نفس په تزکیه او ریاضت به مشغول شول خو کله به چې ښېخي بډاتوب او د مرګ ترپولو ورسېدل نو بیا خپله د عبادت ور ګرځېدل نو روو ګوړو به یې د رناوی او عبادت کاوه او درب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځای ته رسېدلي وو چې د ځنګ کړکۍ یې ټک ټک شوه له ټک ټک سره له سلګونو پېړیو وړاندې زمانې څخه بیرته حال ته راغلو.

یوه د پاخه عمرخاوند چې په رېږه کې یې توراو سپین تارونه سره برابروو اوله څېرې نه کوم لوړرتبه مامورښکارېده په لاس کې سپینه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګو تېره کړه او بیا یې مونږ ته وکتل او وویل !...مثبت B شپږسوه سي سي څوک حاضردی ؟

که څه هم کله مې وینه نه وه ورکړې خو ګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خو استاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره دوینې د بانګ په ځای مخامخ دعا جلو ناروغانو یوې کوټې ته لاړم د دوارو په ننوتلو یوه یو د پاخه عمره ښځه او دوه ماشومان چې د ناروغ کټ ته ناست وو پا څېدل ما ته یې ښه راغلاست وویل.

بیا سپین ږیري کس چې زه یې راوستلی وم زما په اوږه لاس کېښود بچېه ! ته د پوهنتون محصل یې زه هم د پوهنتون پخوانی استاد یم خو اوس شخصي کاراو بارلرم دامې مېرمن او دادوه مې زامن دي چې مشر ایمل او کشر اجمل نومېږي او دا چې په کټ کې ناروغه پرته ده زما مشره لور رڼا جانه ده هسې خدای وساتلو له ترافیکي پېښې سره مخ شوې ؤ وینه یې ډیره ضایع کړې ښی مټ او پښه یې ډېر ژوبل دي امید دی چې ستا وینه به صحت ورکړي.

نجلۍ د پلار په خبرو سترګې وغړولې لومړی یې هغه بیا یې ما ته وکتل سره د دې چې په سترګو کې یې د درد څپې خورې وې خولاله وړاندې یو ډول عجیبه مننه او ځلا پکې نغښتې وه ما دغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړ پلار یې خبروته دوام ورکړ.

بچېه ! په روغتون کې مې وینه پیدا نه کړه بانګ هم له وینې خالي شوی دی ځکه مې تا ته زحمت درکړ د وینې بانګ ته لاړو ډاکتر شپږسوه سي سي وینه راڅخه واخیسته نږدې نیم ساعت بهرانتظار وم وروسته همغه کس بیا راغی زه د رڼا په فکر کې وم په زړه کې مې یو ډول نوي درد غزونې کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود
.
بچېه ډېره مننه!

د لورحالت مې ښه دی خو د رڼا مور یو ځل بیا ستا د لید لو هیله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم د رڼا په کوټه کې ټول راته پا څېدل رڼا هم د بسترله بالښت یو څه سر را پورته کړ په ټیټ او از یې مننه وکړه او بیا یې په سترګو لاس کېښود ه موریې ترخپل څنګ راته کېنا ستلو اشاره وکړه په څوکۍ کېنېناستم او بیا په خبرو شوه
.

بچېه ! ته محصل یې ستا له دغه قربانۍ مننه رښالورمې سږکال له دولسم ټولګي فارغېږي بختوره ده چې ستاغوندې یوه همزولې یې وینه ورکړه مورږپه دې ښارکې مسافر یوکنه کومې خواته به مومنډې وهلې ستادغه قربانۍ به تل زموږپه یاد وي په دې خبروکې ووچې یوې نرسې درښا موراوپلاربهروغوښتل پـه کوټـه کې زه ،رښا اود هغه دوه ورونه پاتې شوو.

درښاسترګې نیم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وژونکې چوپتیا خوره وه شیبه پس یې ترژبې لاندې وویل مننه.......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ

احسان.

بیایې وویل

ښکلی نوم دی.

یوشېبه بیاچوپتیاشوه زړه مې راغونډکړترې ومې پوښتل.

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب یې راکړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفکرکوم چې یودرد به دتل لپاره زما په وجود ې پاتې شي.

کوم درد ؟

دوره خواته یې وکتل اوبیایې په ډېررحمت سترګي ماته راواړولې.

دومره یې غوره ږه مه هغه درد چې تا راکړاوستا له وینې سره یوځای زما په وجود کې خورشو.

په ټول وجود کې مې یوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رښا تـه دزړه پـه سترګوو کتل اوددغې دردپـه مانا پوه شوم.

هغې بیاخبروته دوام ورکړ.

احسانه ! ته اوس هغه یوه شېبه وړاندې نااشنا زلمی نه یې داسې ښکارې چې دډېرې مودې نه دې پېژنم خویوه هیله درڅخه کوم.

ورته مې وویل

کومه هیله ؟

احسانه ماخوبه کله نه هېروې ؟

له ځان سره حیران وم دومره زراوداسې خبرې دیوخوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني ګډوډۍ کې ډوب وم چې بیایې خپله خبره تکرارکړه.

څنګه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ.

نه ستا هیرول........ اوس زما له واکه وتلي دي

رښاوخندل مخ یې پـه مړونـد پټ کړلنډه شـېبه بیـا چوپتیـا خوره وه خوډېرزریې روغ لاس ترڅنګ ایـښې لاسـي بکس ته وراوږد کړ په یوه پا ڼه یې دوه نمبرونه ولیکل بیایې پاڼه ماته ونیوه.

دازماتیلفون.......

خبره یې نوه بشپړه کړې چې موراوپلاریې رانوتل موریې درښا په تندي لاس کېښود اوپلاریې زمامخې تـه پـه کوچنۍ میزدمیووکڅوړه کېښوده دمیووکڅوړه مې دهغه دټینګارسره سره بېرتـه ورکړه اوورتـه مـې وویـل چـې دې ته زمانه رښازیاته اړتیالري تاسې چې څودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او د رښا احوال به اخلم

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رڼامې بیا له سترګو تېره کړه تندی یې غوړېدلی وو او په سترګو کې یې ګڼې هیلې په موسکا وې.
له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ایله وپوهېدم چې خوا ږه دردونه هم شته او له وینې مینه څنګه راټوکېږي
.
۱۳۸۷/۹/۱۹
چک وردګ

په اوښکو لمدې تابلوګانې

دلومړۍ ځل نه وو چې دنقا شۍ په ننداړتون کې دهغه تابلوګا نوترټولوغوره اولومړۍ جایزه ګټله . ددغه ښارپه ډېرو ننداړتونونوکې دساحل تابلوګا نود لیدونکوپام ځانته راا ړولی وو
تېرکال دښارپه ننداړتون کې دهغه یوه تابلوچې دیوه قبرترڅنګ په کې یوه ښکلې ددعاپه حالت کې انځورشوې وه اوله سترګویې ترړپاندوبیرغونولاندې اوښکې روانې وې یوه شتمن شاعر دننداړتون دترټولوقیمتي تابلو په نوم له هغه نه واخیسته
دساحل دشهرت یوسببداووچې په خپلوتابلوګانوکې یې تراژیدیکې موضوعاګانې وړاندې کولې اوبیه یې هم . دومره لوړه نه وه
دننداړتون دخلاصېدونه وروسته هم دساحل ددغه نوې تابلو صفتونه دخلکوپه خوله وو په تابلوکې یوماشوم دپسه له شانه رالوېدلی پړی یې هم دماشو م په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي اوماشوم چې ژبه یې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي
داسې معلومېږي چې ماشوم په پسه سورشوی اوله ډېرې مینې یې دپسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په چمن کې دکوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلی اوله خېزسره یې ماشوم هم له شانه رالوېدلی اوس چې پسه هرڅومره منډې وهي له شانه یوڅه ورپسې تړل شوي دي اونه ترې خلاصېږي په دې تابلوڅوک دومره زرنه پوهېږي خوله ژورفکرنه وروسته دیوه کوچني ماشوم اویوه ضدي پسه دمینې دکیسې له انجام نه خبرېږي ساحل خپله هم په دغه تابلوکې کاربدلي هنرته حیران وو اوپه ننداړتون کې یې دخلکو دبې ساري مینې . اوتشویق له کبله ورته هغه ټولې شپې دخیال په څېرښکارېدې
په خپل مېزیې اېښې تابلوګانې سمې کړې اوله ځان سره یې غلې غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته یې ډډه ووهله اوترژبې لاندې یې په خنداوویل
(چاویل چې کوږبارترمنزله نه رسېږي))
ام......زه وایم زمااصلي تابلوګانې که هلته یوسم کتل څه چې دخلکوزړونه به له خندا ورته وچوي اوپه . څپېړوڅپېړوبه زمانه هم کومه بې رنګه اوبې خونده تابلوجوړه کړي
داټول دهغه لېونۍ زوردی چې تابلوګانې یې دشهرت اسمان ته وخېژولم دښارپه شتمنوخلکوکې راځم دهغې په څېرنجونې راته اوس هرځای سلام کوي خودلاخبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې دضدي پسه تابلوساحل دخلکوپه وړاندې چېرته ورسولو اودمینه والودچکچکوشوریې اوس هم له غوږونونه دی وتلی په همدې فکرونوکې ووچې دکوټې ورټک ټک شو یوه ښکلې نجلۍ راننوته ټوله په سروجاموکې نغښتې وه خوپه تندي کې پرېشانۍ اوخفګان دواړه له ورایه برېښېدل دساحل په لیدویې پښه دوره په دړه ولګېده وروسلام یې وکړ اودسلام دمېزمخې ته ودرېده مخ یې لوڅ کړاوساحل ته یې وکتل
......مبارک بیاهم
ساحل خپل تندی تریوکړاومېزپه سرله رنګ لړلوکاغذونوسره بوخت شو
.بیایې ترژبه لاندې ځواب ورکړ
دڅه مبارکي نږدې ووچې خلک مې په تابلوپورې وخاندي ،داځل خونه تابلووه اونه مابلو چې ته بیامبارکي هم راکوې هسې بې ځایه دې دومره زحمت پرې اېستلی وو اوبیادلته راتګ دې هم ددې لپاره دی چې ماوشرموې دنجلۍ په سترګوکې اوښکې راماتې شوې دوره په لوردوه درې قدمه لاړه اوبیایې ساحل ته راوکتل

نه دروغجنه ما همدا شېبه په تلوېزيون کې وکتل چې په ننداراتون کې زما دضدي پسه تابلوته لومړۍ مقام ورکړل شو تابيا هم زما سره جفاوکړه

تېرکال دې هم مزارته ولاړه تجلۍ تابلو په خپل نوم وپلورله داځل دې بيا هم ددغه تابلو سره هغه چاره وکړه. څوک به خبرهم نه وي چې دکال دغه غوره تابلو دچا په ګوتوجوړه شوې ده

زه دشهرت وږې نه يم يوازې ستامينه غواړم تاهغه ځل اوددې تابلو دلومړي نمبرګټلو په اړه دزيري راکولو په ځای دروغ وويل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه دتابلوګانو دپيسو نه څه وغواړم دنجلۍ اوازنورله قهراوغوصې نه ژړاواوکريږوته ورته کېده دوره په لورلاړه زه نورستانه يم ته يونقاش نه يې يودروغجن يې دوره نه بهرپه انګړکې يواوازجګ شو ساحل وخندل خوبيايې زرځان جدي کړ په منډه له څوکۍ پاڅېد انګړته ورغی نجلۍ په انګړکې پړمخې په خوروورو تابلوګانوپرته او څوتابلوګانې يې په اوښکې لمدې کړې وې

۱۳۸۸-۲-۴

ننګرهارپوهنتون

ورانګه اونکريزې

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکریزو بوی ولګېد له تبۍ ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو یو بل ته دخوښۍ سترګې واړولې مرجانې ابۍ ځیراغ ته نیژدې په یوه لویه کاسه کې نیکریزې لمدولې له ځان سره غلې غلې .بوړبنېده لکه دنورو خبرو ته یې چې هېڅ غوږ نه وی نیولی
دمجلس دښځو سپږمې چې دنکریزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته یې له مرجانې ابۍ نه سترګې واړولې او په خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخندا ګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده .هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې
وړانګې ته چې نور دهغوی خنداګانو خوند ورنکړ نو شاوهوا یې مړې سترګې واړولې له ځایه پاځېده دتاوخانې په کونج کې یې سره بالښت ته ډډې و وهله خپل تور پړونی یې له ښی پلوه ور ټول کړ خپل پرې شوی لاس ته یې په ځیر ځیر وکتل او بېرته یې په پړونی کې پټ کړ په سترګو کې یې رڼه څاڅکی دڅراغ رڼا ته وځلېدل دنېکریزو بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځایه پاڅېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې یې په مخ یخه هوا ولګېده
دسپوږمۍ رڼا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل دڅاه په خوا یې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه یې غوږونو ته دخوښۍ د ډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دڅاه تر څنګ دکلا دېوال ته د دېوال په تیاره سیوری کې کېناسته له سترګو یې بې اختیاره یخې یخې اوښکې روانې وې خپل پرې شوی لاس ته به یې چې پام شو زړه به یې دکانړی په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخنداګانو آوازونه دنکریزو له ښکلی بوی سره یو ځای را تلل زړه یې غوښتل چې په زوره زوره وژاړی خو بیا به یې اوښکې وچې کړې سر به یې په زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړی د ډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته .به یې په غوږ ومنډله
څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابۍ له کوټې را و وته دڅیراغ رڼاته عجیبه ښکارېده دواړه لستونې یې بډ وهلی وو ګوتې یې په نکریزو لړلې وې زړوکی یې دسپین سر په څنډه بند وو دانګړ خوا ته .په بېړه راغله دلوړې برنډې په سر ودرېده
! وړانګې وه وړانګې
څه شوې؟ چېرته یې؟
وړانګې دخپلې مور مرجانې ابۍ غږ ښه واورېده خو ځان یې کوڼ واچاوه ساه یې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې له ډزو څخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر یو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بیا .به سلګو واخیسته
مرجانې ابۍ بیا نارې کړې
!وه وړانګې
څه بلا وخوړې......... څه شوې ولې غږ نه کوې؟
وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځایه پاځېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی
څه وایې دغه یم دڅا په غاړه
را شه لبونۍ لاس دسور کړه
نه ادې نه یې سور کوم
وی لورې بلا د واخلم اختر دی بیا لوی اختر ثواب لری نکریزې خو له جنته راغلې دی
...ادې ورکې کړه نه یې سور
مرجانه ابۍ یې په خبره کې ور ولوېده

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د داسې کشمیرۍ نکریزې را لېږلې دي چې تر اوسه به چا لاس نه وي پرې سره کړی.
نه ادې زما نه خو ښېرۍ لاس مې همداسې سپین ښه دی.
مرجانه ابۍ له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه یې په تندي ښکل کړه او تر لاس یې ونیوه چې ته نه ځې زه د بیایم
مرجانه ابۍ او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپږمو یې بیا دلمدو نکریزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو لاسونو یخې یخې نکریزې اېښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې یو په بل پسې روانې وې په ستونی کې یې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې.
مرجانې ابۍ د وړانګې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو ناکامه هڅه کوله نه یې سور کوم نه یې سور کوم بلا په دې نکریزو...
مرجانه ابۍ په قهر شوله
وه تندر د و وهه په سر کې دې سپین ولګېدل خو دماشوم توب له خوبو نو وانه وښتې درته ومې ویل چې ثواب لری ثواب په زور یې در باندې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس یې دنکریزو دکاسې په سر دمرجانې ابۍ غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره یې هماغه شېبې په خیال کې ور وګرزېدې.
*****
الوتکې یو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور دری واړه منګی یې له اوبو تش ووپه کور کې یې ځاځکی او به هم نه وې دکلی په بر سر کې تر اوسه له کنډوالو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور یې ګل جان دواړه سهار وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور یې)مرجانې ابۍ (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترڅو په منډه له ګودره اوبه راوړي په بیړه له دروازې ووته دکلي په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دڅنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په ببخ اره کړې وي څه چې نوره لاړه خپلې همځولې پېغلې صفیه او شریفه چې درازونو ملګرې یې وې ولیدلې دری واړه سره ملګرې شوې سترې مشي یې هسې په پټه خوله وکړل په خولو یې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کیسې یې نه کولې لکه پخوا به یې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې دری واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نیږدې کېدې ګودر ته چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه پورته شول دکلي دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شریفه او صفیه لکه ترهېدلې هوسۍ د یوې ونې تر څنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم یې په ښویه تیږه وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو ځانګو له پاسه تورڅه شی راکوزېدل یو درز شو دوړې شوې تیاره شوه دګودر له پاسه دشنو ځانګو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې یو وخت یې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت یې ستر ګې ولګېدې چې دې غره په لمن کې لکه وه په کټ کې پرته وه ټول بدن یې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس یې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ ، دپخوا په څېر یې په سپین مړوند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند یې ټول په سپینو جنډو کې پېچل شوی ؤ ، یو یو ځاځکی وینه ترې څڅېده ښی سپین لاس یې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له سترګو اوښکې روانې وې.
یوه میاشت وروسته چوړه وه خو یو څه یې دتل لپاره بایللی وو هغه یې خپل ښی مړوند ؤ ، دپېغلتوب او ځوانۍ نیمه خوا ژوند ور په یاد شو دپردي دیار دمهاجرت جونګړې او نورې مجبورۍ ټول ببل ببل ور په یاد شول دځوانۍ شوخه دوره، نهیلۍ، یوازېتوب بېرته خپل رنګ کلی ته په کړو وړو لارو راستنېدل، بیا هغه ورځې چې

هره ګړۍ به يې دکور دروازې ته کتل او دخپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لار هم د دوی کورته نه
ورغلطوله دکلی زلميانو هم نورې سترګې نه پسې وړلې پسې کتل به يې هم نه.
کوم ريبارته به چې چا دا ورياده کړه نو ريبار به پزه غونجه کړه ما يوبه)معيوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی
دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانۍ دغوټۍ مړاوی کېدل او بيا په سر کې يې دسپينو تارونو زرغونېدل، چې تر
نن پورې نهيلې په خپل کور کې ناسته وه.
داټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنډه يې دمرجانې ابۍ په وچ ولی ولګېده پورته يې
ترپ کړل.
مرجانې ابۍ تر ځنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی
دې سره نکړي لړ شېبه وروسته يې دمور له مخه لاس را کش کړ په سلګو سلګو له ځا يه پاڅېده.
۱۳۸۳-۰۷-۰۹

دهديرې شپه

www.sikaraam.com

خوب راته ځراغ مې ګل کړ خپلې دخوب خونې ته روان شوم ستړګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې څو ځله له دېواله سره ټکر شوم خو لاس به مې تکیه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تیاره وه په لاس تپولو سره مې دخونې ور پیدا کړ تر لاستی مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تیاره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په یاد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښار ته روان کړ نو دخونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جیب مې لاس و وهلو دکلیانو اوږد زنځیر مې را وښکلو ستړګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې یوه غټه کیلی مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بیا مې څو نورې کلیانې په کلپ کې وازمایلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او دکلیانو اوږد زنځیر مې په ګوتو کې اړولو را اړولو دکور ټول غړی مې ویده وو په کړکیو پردې کش وې په اوږده دهلیز کې بې دهغوی له خراری بل څه نه اورېدل کېدل دخوب بله درنه څپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته دخپلې خونې په خوا راغلم یوه بله کیلی مې په کلپ وازمایله داځل یې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ویل او خونې ته ور دننه شوم نه پوهېږم چې نن شپه ولې برق نه ؤ را غلی چې هره خوا تپه تیاره وه کنه هسې خو ځوان وم ستړګې مې روغې رمتې وې یوائې دخوب ښاپریان پرې ناست وو.

تاسې به وایې چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې یوې لرې سیمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی وو اوبل دا چې نن مې هم تر نیمې شپې دموټر په کرایه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل.

دخوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څو ځله مې اوږده سا واخیسته پلار مې په وړوکتوب کې څو کلیمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بیره و ویلې په ستړکو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سرمې هم را باندې چورلېده څو ځله پړمو ښکو واخیستم او بېرته به را ویښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو داځل تر لمړی وار یو څه اوچت ؤ له ځایه ور پاڅېدم په تیاره کې ورو وتلم د کوربېرونی انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بیا تر غوږ شو نه پوهېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دو مره پوه شوم چې غږ دکلا دلوېې دروازې شاته دی ها خوا مې یو څه رڼا تر ستړګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو دهغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل دیوه په لاس کې زوړ تیلې څیراغ ؤ او بل یې تر څنګ غلی ولاړ ؤ یو دبل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلی ودرېدم بیا مې پرې غږ کړ.

څوک یې؟

له څه چوپ تیا وروسته غلی او غمجن غږ پورته شو

ورورہ مسافر یو

بیا مې ترې وپوښتل

چې مسافر یاست دلته څه کوئ؟

هغه نفر چې تیلی څیراغ یې په لاس کې ؤ لږڅه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونی غوندې آواز یې و ویل:

استاده مړی راته شوی یوازې ستا مرسته غواړو.

دهغوی څېرې رېښتیا هم راته خواشینې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې ګنی په کوم نیت د دلته را غلی وی له دروازې نه ور و وتلم له هغوی سره مې ستړی مشی وکړل څېرې یې رېښتیا هم دبل ډول خلکو نه وې چې سړی د وېره ترې ولری.

بیا مې ترې وپوښتل

ښه وروڼو څه کیسه ده ؟
!دوی په نمجنو سترګو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چې ځیراغ یې په لاس کې ؤ دا سې په خبرو لګیا شو
وروره ته مو هم له خوبه و ویستلې دبنار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړشو ته خو پوهیږې چې
هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډیر ژوبل شوی
دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چیرې مو هدیرې
.ته دقبر کیندلو او ضروری شیانو دوړلو لپاره ورسوې
هغه بل ملګری یې هم په خبره کې ور ولوېد هو مو ترمه)محترمه (استاذه دموټر د چې هرڅومره کرایه کیږی
.دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه
ما چې دهغوی دا خبرې وا وریدې نو ما ته هم دیو کال وړاندې پېښه سترګو ته ودریده خپل دتره زوی نجیب را په
یاد شو چې په همدا سې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپیدا کولو لپاره مې ډیرې دروازې په
. همدا سې شپه ټکولې وې
په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بیرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې وا غوستل په دهلېز کې
چې را تېریدم چو په چوپتیا وه دخپل تګ څخه مې هیڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ایستلو او
په ګل ځیراغونو مې له دروازې بیرون ودراوه دوی همغلته منتظر ولاړ وو یوه راباندې غږ کړ
استاذه خدای دخیر درکړی ریښتیا چې همدردی لرې بیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه یې
راکړل او زر مې دبغل په جیب کې کېښودل په زړه کې ډیر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه
سوه کلدارې کرایه کېده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټر ته مې حرکت ورکړ او روان
شوو
دوی یوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډیر غمجن مالو مېدل یو څه فاصله مې چې و وهله دسړک په
غاړه یو بل سړی هم را ښکاره شو زه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی ؤ او شنه غوندې ږیره یې دموټر
ځیراغونو ته مالومه شوه دا هم د دوی ملګری ؤ دسړک څنګ ته یې خو غټې غټې پرېښې، دوه بیرغونه، دوه
.کولنګ او چړی ایښې وو دغو دری واړو دا شیان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بیا دوام ورکړ
دوی ډیر سترې مالو مېدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته د یوې
لوېې هدیرې لمنو ته ورسېدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موټر دهغوی په
غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې یې په ټوله هدیره ولګېدې او
یو څه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کیندلو شروع وکړه او دسپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو
.ګردونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموټر څخه یې ټول شیان کوز کړل
زه هم غلی دموټر په سیټ کې ناست وم سر مې په اشترنګ تکیه کړی ؤ دموټر له شیشو څخه دسپوږمۍ
وړانګې را لوېدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډیره لوړه ښکارېدله دهدیرې چوپتیا دهغوی دکولنګ
او چړیو کړنګ او کړونګ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بیرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په
کیندلو لګیاوو څو شیبې پس دقبر په غاړه ډیرې خاورې انبار شوې وې څو دانې لوی لوی هډوکی هم پکې
دسپوږمۍ رڼا ته مالومېدل دا سې ښکارېده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا
هم نه وېرېدم او په دې انتظار وم چې بیرته ځان کورته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سر تکیه کړی ؤ اوږدې
پړمونښکۍ وړی وم څو شیبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کیندلی ؤ او دموټر تر څنګ
یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خوا ته اشاره وکړه او څه یې و ویل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم
دهغوی خوا ته ورغلم خو پوهیږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

هغوی دری واړو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې یې را ته په یوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نه ؤ هر څو مې چې چیغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو یې دکیندل شوی قبر په خوا ور واخیستلم او په ډېر قوت یې په لحد کې تخته کړم دهغوی ځېرې او س دخوارانو په شکل نه وې توري بلاوې راته ښکاریدې هر یوه پرښې را وړلې او زما په سر یې اېښودلې یوازې زما دسر پرښه پاتې وه چې بیا مې یوه چیغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز او چت نه شو دهغوی څخه یو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري یې چې دکور په دروازه کې را کړې وې هغه یې زما له جیبه وښکلې او په کرسنده خندا یې وویل.
بد بخته زمونږه پیسې دومره مفتې در ته ښکاریدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شول او یوه بله پرښه یې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل یې ټول په لحد کې پټ کړلم دسپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو ستر ګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په یو تنګ څلور کونجه ځای چې ټول تپ او تور ؤ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تیاره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې دچریو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټ په لټ وا وښتم په زوره زوره مې چیغې و وهلې خو هېڅ فایده یې را ته ونکړه سترګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ایله یوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو یې لا د هدیرې شپه را ته سخته کړه دلحد هغه پرښه چې د پښو له پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را تویدو شوې تردې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بیا سر را پورته کړ خو ټک یې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وینې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله دخوب خونه را په یاد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړې خو زما غږ نه ورځي بیا ور را خلاص کړې ګورې چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځایونه را پسې وګوري خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوي.
له دغه لنډ فکر څخه مې بیا یوه چیغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه اوچت نه شو په سلګو مې پیل وکړ او خپله ملامتي مې ښېرته په خپل ځان ور واچوله همداسې په سلګو کې پروت وم چې دلحد پرښه مې په تندي را ولوېده او لویه چیغه مې وکړه په خپله چیغه له خوبه را وېښ شوم په کټ مې دلمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې دکټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس یې زما په تندي اېښی ؤ.
دقولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل یو څو پاڼې...

ژوند د هيلو او دردونو ، ماتو او نيمګړو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان د هستيو تر اسمانه ورسوي او کله بيا همدا مغروره انسان د خپل غرور له نيلي را ښکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی ،ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه يې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زيار په دې ډګر کې بيا هغه څوک بريالي کېږي چې د دې ټولو ناخوالو او بدمرغيو په وړاندې په ټينګه مبارزه وکړي. دژوندانه همدا ناموزونې شېبې ډېر ځله د بشر بر خليک ټاکي او د تاريخ پاڼې وګرځي دا ډول رنګينو او دردونکو شېبو يو ماهره عکاس او نځور ګر ښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک يې دژوندانه ډېرې شېبې انځور کړې دي

ښاغلي رحماني په خپلو لنډو کيسو کې دا فغاني ټولنې له ډېرو ناخوالو او ناويل شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېرو هغو بې وسو انسانانو دزړه او ازونه او هيلې يې په کې رانغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړژواندې پرتې دي.

ستاسې په لاس کې دلنډو کيسو همدا ټولګه د همدا ډول ترخو حالاتو انځوردی ټولې نوې او خوندورې کيسې دي چې ليکوال د ۱۳۸۰ لمريز کال څخه را وروسته ليکلې په هره کيسه کې ليکوال هڅه کړې چې د خپلې کيسې لپاره نوې سوژې او موضوعات را ونغاړي په نوې بڼه يې بيان کړي اوله تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېر ځله د ټولنې ترخه واقعتونه د ټولنيزو دودونو اوزورواکوله وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني د خپلو کيسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زورتيا کار اخيستی دی ادبيان ژبه يې ورکړې. دلنډو کيسو ترڅنګ د شعر د رنګينې نړۍ سره هم اشنايي لري نو ځکه خوبې ماهرانه انځورګري ورکړې ده اودرازاونياز ډېرخواږه انځورونه يې پنځولي دهغه په ډېرو کيسو کې هنري رنګ په واقعت ډېرزورور دی او يو پټ درد او څوړلني په کې نغښتې چې د کيسو دا ځانګړنه يې ماته د تکړه شاعر پيرمحمد کاروان لنډې کيسې را يادوي په کتاب کې ځينې داسې کيسې هم شته چې ليکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کيسو يې رومانتيک او فلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کيسې راټولې شو ې چې هره يوه يې په لوستلو ارزي. دولسمشراند ېښنې کيسه داوسني حالت انځوروړاندې کوي اوزمو ږ د مشرانو هغه بې باورې چې د دوی سره د خپل ځان او ولس په اړه موجوده ده او د دواړه ترمينځ يې د ېوال درولی وړاندې شوی ، مزدوري ديوه محصل کيسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه دواټ پرغاړه درېږي او مزدوري کوي غوګو يوه بله کيسه ده چې په يوه دفتر کې پېښه شوې د کيسې کرکټر د نورو دخندا او مسخرو سبب کېږي بيا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ ترې غوڅېږي.سپين د ېوالونه ديوه کلي نه د کليوالو د کو چېدو داستان دی چې بهرنيان يې د خپلې فوځي اډې د پراخولو لپاره له کلي وباسي ،

دځنګل ماران ديوه شپانه خوندوره کليوا له کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي او بيا څنګه د مارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وايي)) د مارګير مرګ له ماره وي ((

وه دتورو غرو شپونکيه دا ديوه خوار اوبې و زله شپونکي کېسه ده چې په يوه کلي کې د کليوالو د مهربانۍ لاندې رالوېږي خو اخېر د بهرنيانو په بمبارۍ کې د خپلې رمې سره يو ځای و ژل کېږي په کيسه کې د کليوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او د او سنو څومخو سياستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتيبه ليکونکی د سو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته يوه کېسه ده يو کتيبه ليکونکی هره شېبه د خپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېر ليکونه او شناختې ليکي او د ځان لپاره يې له وړاندې يوه کتيبه ليکلې.

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو څوک يې نه پېژني بېرته نهيلی روانېږي او پړمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه اوورځ يې دراتلو انتظار کېږي

وه شينواري ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافرۍ داستان دی چې په څه ډول له يو او بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پورې کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپاڼه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستی برخه کي ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک اوپاکستانۍ نجلۍ دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خو دمينې لومړۍ ورځ يې دبېلتون لومړۍ ورځ شي.

دزخم ننبه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يوبل په يوه محفل کې ويني اودتندي دزخم په ننبه يوبل پېژني چې پای يې ډېرخوندوردی.

په زندان کې زېږېدلی ماشوم زموږ دهېواددزندانونو انځوردی او په زندان کې دماشومانوژوند څرګندي چې دښوونې اوروزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له وينې ترمينې دا په پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټېپې نجلۍ ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيداکېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسو لوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولۍ نورد شعرونو په څېرله خوندورونثرونو هم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وايم او په دې ډګرکې يې دلابريا او پرمختګ هيله کوم.

قلم يې روان اوتاند اوسه.

مجيب رحمن احساس

ننګرهارپوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

١٣٨٨-١٢-٦